

[Ministeren for skatter og afgifter]

1985 eller senere, vil nedsættelsen normalt blive mindre end de nævnte ca. 4,5 pct., fordi afgiften ikke belaster den del af pensionsydelsen, der hidrører fra beløb, der er indbetalt efter 31. december 1983. De forsikrings- og pensionsydelse, der rammes af afgiften, bliver i vidt omfang indkomstbeskattet, og dette vil bevirke, at nedsættelsen af ydelserne, efter at skatten er betalt, højst vil blive godt halvt så stor som nedsættelserne i de ubeskattede ydelser.

Lovforslaget vil medføre en vis meradministration. Dette gælder både for forsikrings-tilsynet og de berørte forsikrings-selskaber, pensionskasser og pengeinstitutter m.v.

Formueafgiften skal som nævnt bidrage til en forbedring af statens finanser med 4 mia kr. i 1983. Provenuet af formueafgiften kan dog anslås til ca. 5 mia kr. i 1983. Heraf vil afgiften af den sociale pensionsfond imidlertid udgøre ca. 1 mia kr. Da formueafgiften for denne fond vil blive udgiftsført på finansloven, bidrager denne del af afgiften ikke til en formindskelse af underskuddet på de samlede statsfinanser.

Af hensyn til tilrettelæggelsen af ordningen i forsikringsselskaberne, pensionskasserne og pengeinstitutterne er det af stor vigtighed, at lovforslaget vedtages i løbet af kort tid. Jeg skal derfor anbefale lovforslaget til folketingets hurtige og velvillige behandling.

Ministeren for offentlige arbejder (Bollmann, fg.):

Herved tillader jeg mig for folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af postloven.
(Lovforslag nr. L 65).

Den seneste generelle portoforhøjelse fandt sted pr. 17. maj 1982.

Postvæsenets driftsudgifter forventes i 1982 at stige med ca. 540 mill. kr. på årsbasis som følge af omkostningsudviklingen.

Som det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslaget, forventes postvæsenets nettodrifresultat i 1982 at udvise et underskud på ca. 840 mill. kr. Som følge af omkostningsudviklingen i løbet af 1982 og 1983 skønnes underskuddet uden takstforhøjelser for finansåret 1983 at blive ca. 930 mill. kr.

Det må derfor anses for påkrævet, at der gennemføres en forhøjelse af posttaksterne

for at undgå en større forringelse af postvæsenets nettodrifresultat for finansåret 1983. Det må tillige anses for nødvendigt, at der over en kortere årrække principielt tilvejebringes økonomisk balance i postvæsenet.

De foreslåede forhøjelser er sammen med en samtidig forhøjelse af de administrativt fastsatte takster beregnet at give et merprovenu på ca. 551 mill. kr. i 1983.

Vedrørende de lovbestemte takster, dvs. taksterne for breve, postkort, tryksager, post-anvisninger og dagblade samt uge- og månedsblade og tidsskrifter, skal jeg henvise til bemærkningerne til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Danmarks Statistik har oplyst, at de foreslåede takstforhøjelser vil påvirke pristallet med 0,05 point.

Taksterne for visse forsendelsesarter er pålagt merværdiafgift, og der vil derigennem fremkomme en årlig merindtægt for statskassen på ca. 23 mill. kr.

Det foreslås, at lovforslaget træder i kraft pr. 5. april 1983.

Med disse bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale lovforslaget til tingets velvillige behandling.

Taanquist (S):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om oprettelse af en statslig lægemiddelinformation.
(Beslutningsforslag nr. B 23).

Jeg skal i øvrigt henvise til beslutningsforslagets tekst og de bemærkninger, der ledsager dette.

Lone Dybkjær (RV):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om Nordvestjysk Folkecenter for Vedvarende Energi.
(Beslutningsforslag nr. B 24).

Forslaget er, bortset fra enkelte tekniske og redaktionelle ændringer, en genfremsættelse af et i folketingsåret 1981-82 (2. samling) fremsat forslag til folketingsbeslutning.

Det er forslagsstillernes opfattelse, at det er af afgørende betydning, at en række af de lokale initiativer om vedvarende energi også sikres økonomisk støtte fra det offentlige.

[Lone Dybkjær]

Jeg skal i øvrigt henvise til beslutningsforslagets tekst og de bemærkninger, der ledsager dette. Jeg anbefaler hermed beslutningsforslaget til tingets velvillige behandling.

Den eneste sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene:

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Det som nr. 1 opførte spørgsmål (spørgsmål nr. S 177), der er stillet af Dohrmann (FP) til statsministeren, udgår til skriftlig besvarelse.

Spm. nr. S 192

2) Til statsministeren af:

Poulsgaard (FP):

»Hvilke modforholdsregler agter regeringen at tage, såfremt de radikale får held til at forringe finansloven med 10 mill. kr., for at Statens Kunstfond kan få de 10 mill. kr. mere til uddeling?«

Skriftlig begrundelse

Under debatten den 28. oktober d.å. bebudede de radikale, at de ville stille krav om øgede bevillinger til kunstfonden, og den 10. november meddeler Radioavisen, at de radikale vil stille ændringsforslag til finansloven om en fordobling af kunststøtten fra de nuværende 10 mill. kr. til 20 mill. kr.

Af udtalelserne i pressen fremgår, at socialdemokratiet agter at støtte et sådant forslag.

Såfremt det er tilfældet, er der jo flertal i folketinget herfor, hvorfor spørgeren allerede nu gerne vil have statsministeren til – i god tid før finanslovens vedtagelse – at tilkendegive, hvilke konsekvenser det vil få. For det er vel givet, at øser vi 10 mill. kr. mere ud på en overflødig kunstfond, skal vi have de 10 mill. kr. ind andre steder.

For øvrigt må man næsten tage sig til hovedet over, at et sådant forslag kommer fra et parti, der kalder sig husmændenes parti. Hvor mange velbjærgede kunstnere er det, der nu skal støttes af den lille arbejdsindtægt, som husmanden eller havnearbejderen eller slagteriarbejderen skal aflevere i skat m.v.?

Det er den ene side af sagen. Den anden er, at man så flot afviser, at politikerne skal gå ned i løn, men man afviser ikke, at der sker indgreb over for de svageste stillede i samfundet, indgreb, som spørgeren kan have fuld forståelse for er nødvendige. Men at man så i en sådan situation er så provokerende, at man laver et forslag om at øge midlerne i kunstfonden, det er for skrap.

I sit svar må statsministeren meget gerne nævne, hvilke bedrifter samme kunstfond har udført, der fortjener, at den skal have alle disse mange millioner.

Det kan vel for øvrigt ikke være statsministeren ubekendt, at enhver opinionsundersøgelse, der er foretaget, siden det i 1964 vedtoges i folketinget at oprette kunstfonden, har vist, at det store, store flertal i befolkningen er imod den helt overflødige lovgivning på dette område.

Poulsgaard (FP):

10 mill. kr. er jo ikke meget i den butik, statsministeren regerer, men på den anden side er 10 mill. kr. en slags penge, og specielt hvis det er 10 mill. kr., der skal gå til noget så overflødigt som Statens Kunstfond. Jeg har beklaget før, at statsministeren i åbningstalen mente, at vi stadig væk skulle have råd til at leve med den kulturstøtte, der finder sted her i landet. Det må vi jo så tage til efterretning, men derfra og til, som de radikale vil, at forhøje støtten til kunstfonden med 10 mill. kr. er der et spring. Nu har de radikale jo travlt, for de skal være et grønt parti og et kulturelt parti, de skal jo være så mange ting. Men hvilke konsekvenser mener statsministeren det får? Kan man bare sådan lige tage 10 mill. kr. mere og dele ud til en befolkningsgruppe, der i hvert fald ikke er i klemme, nemlig kunstnerne? Jeg kunne nævne andre befolkningsgrupper, der er betydelig mere i klemme end kunstnerne. På den baggrund synes jeg nok, at spørgsmålet er relevant, og at man kan tillade sig at stille det spørgsmål til landets regeringschef. Derfor er vi nogle stykker, der med interesse vil afvente, hvad statsministeren vil svare.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Nu må hr. Poulsgaard ikke gøre mig ansvarlig for det radikale venstres eller fremskridtspartiets standpunkter, selv om vi som

[Statsministeren]

partier er på en god fod med hinanden. Regeringens opfattelse er den, at det er på sin plads at forøge den bevilling på 10 mill. kr. til Statens Kunstfond, der er i dag, med 1 mill. kr., et ret beskedent beløb, i 1982 og en lille smule mere i 1983. Det har regeringen tænkt sig at muliggøre gennem andre besparelser på kulturministeriets budget, så tingene hænger sammen.

Statens Kunstfonds bevillinger bliver brugt til mange gode ting: køb af kunst, oftest med henblik på ophængning på offentligt tilgængelige steder, således at store udsnit af befolkningen kan have glæde af at møde moderne dansk kunst. Ser vi, hvordan bevillingerne har udviklet sig, startede det altså med 4 mill. kr. i 1964, da kunstfonden blev oprettet, og reguleringer er sket i årenes løb, men slet ikke sådan, at reguleringerne har fulgt trit med prisudviklingen.

Vi har nok i regeringen en anden vurdering end hr. Poulsgaard, og det er altså en mindre regulering, vi har foreslået, og vi gennemfører besparelser andre steder. Men jeg tror nok, vi må holde fast ved, at selv i en sparetid er det rigtigt at se på, om kunstnerne af hensyn til samfundets interesse i kunstnerens produktion har nogenlunde tålelige vilkår.

Hvordan regeringen vil forholde sig, hvis et radikalt forslag om en fordobling af bevillingen bliver gennemført, spørger hr. Poulsgaard om. Skulle et flertal i folketinget vedtage denne forhøjelse, som jeg altså ikke vil anbefale, må regeringen vel respektere, at et flertal i folketinget ønsker en sådan afgørelse. Jeg kan godt afsløre, at jeg ikke har tænkt mig at udskrive valg på en sag af den karakter.

Poulsgaard (FP):

Nej, det havde jeg såmænd heller ikke forventet. Jeg vil gerne sige til statsministeren, at jeg håber, det gode forhold mellem vores to partier kan fortsætte. Jeg er en af dem, der kan tilsige statsministeren, at jeg skal gøre mit til det, men så skal der altså også gives små indrømmelser. Jeg er da tilfreds med det svar, jeg får: at den ene million, som kunstfonden stiger, hvad jeg altså mener er overflødig, i hvert fald bliver sparet andre steder. Det kan jeg kun udtrykke tilfredshed med, men når det er sagt, så stillede jeg sim-

pelt hen spørgsmålet til statsministeren, fordi jeg ville have, at de radikale nu skulle vide, om man vil være med eller man ikke vil være med. Jeg havde håbet, at statsministeren havde sagt: all right, fasthold de radikale – skal vi tro pressen, hvor hr. Lasse Budtz har sagt, at også socialdemokratiet ville stemme for den forøgelse, er der et flertal – men så må de radikale finde de penge et andet sted. Jeg mener, at det er et krav, man godt kan stille, hvis et parti i den situation, landet befinder sig i, vil øge udgifterne med 10 mill. kr. Jeg ved godt, at de radikale selvfølgelig vil sige militæret, men det skal jo bruges så mange steder. Jeg er i hvert fald glad ved, at regeringen ikke hopper på den vogn, som de radikale her har ladet sig spænde for.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 203

3) Til *energiministeren* af:

Waldorff (VS):

»Hvilke konsekvenser får Københavns kommunes stillingtagen til bygningen af et kraftvarmeværk på Avedøre Holme for det varmeplandirektiv, der er udsendt til vestegnskommunerne?«

Skriftlig begrundelse

Den 21. april 1982 udsendte energistyrelsen et såkaldt varmeplandirektiv til bl.a. vestegnskommunerne. I dette direktiv fastslås det, at kommunerne skal planlægge deres fremtidige varmeforsyning ud fra bl.a. byggeriet af et nyt kraftvarmeværk på Avedøre Holme, idriftsat 1988/89 med en varmekapacitet på ca. 480 MJ/s.

Det har imidlertid længe været klart, at Københavns kommune ikke støtter en placering på Avedøre Holme, og dette er endnu en gang blevet bekræftet i et svar af 28.10.82 til medlem af borgerrepræsentationen i København Ingrid Hind, hvori borgmesteren for magistratens 5. afdeling, Charlotte Amundsen, bekræfter, at Københavns kommunes repræsentanter i Elkrafts bestyrelse har taget forbehold over for opførelsen af et kulfyret kraftværk på Avedøre Holme.

Det er en kendsgerning, at beregningerne for rentabiliteten af det planlagte kraftvarmeværk hviler på en deltagelse af Københavns

[Waldorff]

kommune, og det er derfor interessant bl.a. for vestegnskommunerne, om de skal blive ved med at poste penge i en planlægning af et varmetransmissionsnet fra et værk på Avedøre Holme eller ministeren vil tage Københavns kommunes varmeplanpolitik til efterretning og stille vestegnskommunerne frit m.h.t. deres varmeplanlægning.

Alternativet er, at vestegnskommunerne påføres et direkte tab, jfr. fhv. energiminister Poul Nielsons notat af 24. juni 1982 til folketingets energipolitiske udvalg side 8, hvor der står:

»Ud fra en samlet energi- og samfundsøkonomisk betragtning er der således tale om et direkte tab, såfremt København ikke aftager varme fra det nye værk. Også for brugerne synes der at kunne blive tale om at gå glip af en økonomisk fordel.«

Energiministeren (Enggaard):

Jeg vil gerne give et par oplysninger vedrørende spørgsmålet om bygning af et kraftvarmeværk i hovedstadsområdet.

På bestyrelsesmødet i Elkraft den 28. september 1982 fortsatte man en påbegyndt førstebehandling af beslutningen om opførelse af et kraftvarmeværk på Avedøre Holme. Beslutningen om at opføre et 350 MW kraftvarmeværk på Avedøre Holme til forventet idriftsættelse i 1989 kunne imidlertid ikke vedtages ved førstebehandlingen, fordi der ikke kunne tilvejebringes det kvalificerede flertal på $\frac{2}{3}$, som er forudsat. Et sådant flertal kunne heller ikke tilvejebringes for en Amagerplacering.

Derfor pålagde bestyrelsen på denne baggrund Elkrafts formandskab at opsøge mig for at drøfte den situation, der var opstået. Jeg har siden da haft møder med Elkrafts formandskab og med repræsentanter for vestegnskommunerne, sådan som det for længst er fremgået af dagspressens reportage om dette forløb.

Mine overvejelser m.h.t. de berørte kommuner, herunder Københavns kommune, er ikke færdige, og derfor må jeg bede om forståelse for, at jeg ikke kan besvare spørgsmålet længere i den retning, som spørgeren naturligvis har interesseret sig for.

Jeg kan også gentage, hvad jeg har sagt offentligt i det spørgsmål: det er ikke min hensigt at søge placeringen afgjort ved et

lovforslag i folketinget. Jeg mener, at det er mest ønskeligt, at der findes en løsning i en forståelse imellem de berørte parter.

Jeg kan derfor ikke besvare spørgsmålet endeligt i dag, men jeg vil gerne erindre om, at et fysisk sammenhængende transmissionsnet for kraftvarme i hovedstadsområdet kan give energibesparelser af størrelsesordenen 400.000 t olie om året, og at jeg derfor stadig mener, at det er vigtigt at finde en hensigtsmæssig løsning ad denne vej.

Waldorff (VS):

Nu skulle jeg måske først sige, at det Avedøreværk, som der er tale om, er et omstridt værk, og at det blev kritiseret fra flere forskellige vinkler, dels fordi det er problematisk at opføre et nyt stort kulkraftværk med de miljøproblemer, det giver, dels fordi der netop er tale om en meget centraliseret energiforsyning, hvor andre modeller, såsom decentrale kraftvarmecentraler, i højere grad kunne udnyttes. De kunne også udnytte andet brændsel end netop kul. Det kan være lidt vanskeligt at sige, at jeg vil have svar nu, når energiministeren siger, at han stadig overvejer det, men det, der synes at være ret definitivt nu, og som er blevet gentaget af Københavns kommune, er, at man ikke vil aftage eller forpligte sig til at aftage varme fra Avedøreværket. Det betyder, at hele planlægningsgrundlaget for Avedøreprojektet er afgørende ændret, og at disse ændringer vil have enorme økonomiske konsekvenser for vestegnskommunerne, hvis man alligevel vil gennemføre Avedøreværket.

Derfor vil jeg godt stille endnu et spørgsmål til energiministeren: hvis Københavns kommune fastholder sit nej til Avedøreværket, vil energiministeren da trække det varmeplandirektiv tilbage, som den tidligere energiminister har udstedt, og som indebærer opførelsen af Avedøreværket?

Det betyder i virkeligheden: vil energiministeren overlade det til vestegnskommunerne selv at lave deres delplan frigjort fra Avedøreprojektet?

Energiministeren (Enggaard):

Det er altid vanskeligt at besvare ting, der vedrører en tænkt situation, og det tror jeg også man vil have forståelse for.

[Energiministeren]

Jeg har nævnt, at jeg ingen lovhjemmel har til at fastlægge en placering. Jeg har også sagt, jeg heller ikke ønsker at få det, for det vil bevirke, at folketinget skulle afgøre en placering om et anliggende, hvor en anden instans skulle opføre, finansiere og drive et værk. Det ville give en forkert ansvarsplacering. Det tror jeg alle vil være enige med mig om.

Derfor forudsætter jeg, at løsningen af dette problem sker i en god forståelse mellem de parter, som er berørt af det. En god forståelse tilvejebringes bedst ved, at jeg ikke på forhånd allerede på nuværende tidspunkt bebuder, hvad jeg ville gøre i en given situation, men søger at fremme en løsning ad forhandlingens vej.

Mine formelle muligheder er, at jeg som energiminister kan sige nej til placeringsforslag, som forelægges til godkendelse, men det er jo en lidt negativ vej at sidde og vente på, at der kommer et forslag, og så sige nej til det, der ikke passer ind i planlægningen. Den positive udvej er at søge at finde en forståelse mellem parterne.

Waldorff (VS):

Det er både korrekt og ikke korrekt, når det siges, at der ikke findes nogen lovhjemmel, idet der findes et redskab i varmeforsyningsloven, som giver energiministeren ret vidtgående beføjelser netop til at løse problemer, som vedrører flere kommuner og vedrører fjernvarmesystemer, som strækker sig over større områder. Det er det, som denne diskussion handler om. Jeg synes, det er lidt mærkeligt, at energiministeren faktisk siger, at han ikke ønsker at benytte sig af de muligheder, der ligger i at udstede varmeplandirektiver, specielt fordi der allerede nu foreligger et varmeplandirektiv. Det er et varmeplandirektiv, som binder vestegnskommunerne til en planlægning, hvis forudsætninger er faldet væk, efter at Københavns kommune har sagt nej. Det er jo ikke rigtigt, at der er tale om en tænkt situation. Der er tale om en situation, hvor Københavns kommune har sagt nej til at aftage varme fra Avedøreværket, og hvor man har fastholdt sit nej til Avedøreværket så sent som den 28. oktober i borgerrepræsentationen, og det er den situation, der skulle træffes beslutning ud fra.

Poul Nielson (S):

Jeg vil godt spørge energiministeren, om ikke han her vil bekræfte, at ministeren skal godkende et sådant værk allerede ud fra elforsyningslovens bestemmelser, således at ministerens tilkendegivelse her om, at han gerne vil undgå at skulle foretage sig noget klart i situationen, ikke vil holde, fordi ministeren formelt set ikke kommer uden om at skulle tage stilling enten ved selv at handle eller ved at lade andre handle, men en stilling skal der tages.

Dernæst vil jeg bede ministeren svare på, om ikke det rent økonomisk er afgørende, at der etableres et fælles system, også omfattende København, for varmetransmission, og om ikke det system, der har været lagt op til, netop mere rigtigt er karakteriseret som et fælles system end som et centralt system, idet der jo vil være tale om et input fra mange forskellige kilder, også andre end fra værket på Avedøre, og at det er det, der skal findes en sammenhæng i.

Energiministeren (Enggaard):

Jeg skal da gerne bekræfte – og det lå også i mit svar for et øjeblik siden – at jeg skal godkende et forslag til placering, og jeg sagde også, at jeg har den mulighed over for forslag, som ikke er rimelige, at jeg kan sige nej, men det er en lidt negativ fremgangsmåde at anvende en afvisning, i hvert fald hvis det er over en længere periode.

Med hensyn til spørgsmålet om transmissionsnet er det ganske rigtigt, som hr. Poul Nielson siger, at det er en afgørende del af dette. Det er i øvrigt indeholdt i det følgende spørgsmål, hvor jeg kommer ind på dette problem.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 206**4) Til energiministeren af:****Waldorff (VS):**

»Kan ministeren bekræfte de tal, der nævnes som nødvendige investeringer i fjernvarmedistributionsnet i notat af 16. februar 1982 fra »Samarbejdet om kraftvarmeforsyning af vestegnskommuner i hovedstadsområdet« om investeringer i regional kraftvarmetransmission og i lokal fjernvarmedistribution m.v.?«

[Waldorff]

Skriftlig begrundelse

I det nævnte notat opregnes, hvilke investeringer i fjernvarmeledningen der er nødvendige for at udnytte varmen fra det planlagte kulfyrede kraftvarmeværk på Avedøre Holme. Disse tal, som ikke har været forelagt kommunalbestyrelserne i vestegnskommunerne, er så voldsomme, at det umiddelbart forekommer svært at se, hvorledes kommunerne skal kunne finansiere dem. Men omvendt udtrykker tallene altså, hvor meget kommunerne skal investere for at kunne aftage den mængde varme, der er nødvendig at aftage for at gøre kæmpeinvesteringerne på Elkrafts anlæg på Avedøre rentable.

Alene til transmissionsnettet, dvs. den centrale fremføring af varmt vand helt ud til Roskilde kommune, påregnes der investeret 1.405 mill. kr. (1981-niveau) fra 1982 til 1989.

Det kan nævnes, at en kommune som Hvidovre påregnes at investere 323,2 mill. kr., Høje-Tåstrup 168,1 mill. kr., mens den »yderste« kommune, Roskilde, påregnes at skulle investere 64,3 mill. kr. Og disse midler påregnes vel at mærke at skulle investeres, mange år før varmeværket bliver færdigt. Det betyder, at kommunerne skal investere og forrente investeringerne i flere år, før de kan påregne indtægter i form af betaling for varmen.

Til de lokale transmissionsnet nævner notatet at der nødvendigvis skal investeres 3.327 mill. kr. Heraf skal f.eks. de nævnte tre kommuner oven i deres andel af det fælles transmissionsnet investere henholdsvis 132,3, 224,5 og 262,4 mill. kr. frem til 1995 (1981-niveau). Her ligger langt den overvejende del af investeringerne også i den første del af perioden.

Disse tal understreger efter vores mening, at de alternativer, som flere varmeplangrupper i vestegnskommunerne har fremført, også er et økonomisk realistisk alternativ. Investeringer man i de kommende år så enorme summer i en udbygning af fjernvarmenettene – hvilket jo i sig selv er yderst fornuftigt – kan man lige så godt opbygge dem med en forsyning fra decentrale, gasfyrede kraftvarmeværker. På den måde sparer man i hvert fald den fælles transmissionsledning ud over Sjælland, med andre ord en udgift på 1.405 mill. kr. – foruden at man altså skaber et energiforsyningsnet med en lang række an-

dre fordele fremfor kulværket på Avedøre Holme.

Waldorff (VS):

Det er en mærkelig situation, vestegnskommunerne er i, muligvis delvis selv har anbragt sig i. De har tilsluttet sig planlægningsselskabet for en fælles kraftvarmeforsyning, men de har gjort det uden at kende tallene, uden at kende de investeringer, som de enkelte kommuner vil blive tvunget til at foretage, hvis de skal indgå i det, lad os kalde det fælles system eller et centraliseret varmeforsyningssystem. Sagen er nemlig den, at i det notat, som jeg nu spørger energiministeren om, bliver der givet nogle oplysninger, som er meget overraskende for de kommuner, som skal indgå i hele projektet.

Det er måske ikke det mest overraskende, at vestegnskommunerne skal investere 3,3 mia kr. i det lokale net. Det beløb eller et tilsvarende ville man også skulle investere, dersom man byggede på decentrale kraftvarmecentraler, men det er meget overraskende, at der skal investeres, tror jeg, 1,5 mia kr. i et transmissionssystem, som kunne undværes, hvis man ikke byggede på Avedøreværket.

Energiministeren (Enggaard):

Jeg skal ikke her kommentere i detaljer de investeringstal, som er udarbejdet af planlægningsselskabet om kraftvarmeforsyning af vestegnskommunerne i hovedstadsområdet. Men jeg kan bekræfte, at de pågældende investeringstal tager udgangspunkt i beregningen af maj 1982 fra energiministeriets arbejdsgruppe vedrørende kraftvarmeforsyning i hovedstadsområdet. Totaltallene i notatet for vestegnskommunerne svarer i det store og hele til arbejdsgruppens beregninger.

Jeg er enig med spørgeren i, at det som anført i begrundelsen til spørgsmålet er yderst fornuftigt at foretage en udbygning af fjernvarmenettene i vestegnskommunerne. Så langt er spørgeren og jeg enige. Jeg er derimod ikke enig i, at fjernvarmenettene lige så godt kunne opbygges med en forsyning fra decentrale, gasfyrede kraftvarmeværker.

For det første viste beregningerne i energiministeriets arbejdsgruppe, at der er god økonomi i at sigte mod, at der etableres et sammenhængende transmissionsnet for kraftvarme i hovedstadsområdet. De forøgede

[Energiministeren]

investeringsudgifter, der er ved at sammenkoble fjernvarmenettene, opvejes rigeligt af sparede brændselsudgifter.

For det andet vil fyringen med naturgas i kraftværker være samfundsøkonomisk betydelig dyrere end fyring med kul. Hvis man af hensyn til miljøet var villig til at betale disse meromkostninger, var der desuden ingen grund til, at naturgasfyringen absolut skulle finde sted på decentrale kraftvarmeværker. Den kunne lige så godt finde sted på større kraftvarmeværker, herunder på de eksisterende, kulfyrede kraftværker.

Waldorff (VS):

Det, som er interessant, og som det ville tage lidt længere tid at diskutere, er, hvilke energipolitiske perspektiver der kunne ligge i at opbygge en anden type af varmeforsyning, som dels selvfølgelig kunne bygge på gas i decentrale kraftvarmefyr, men som dels også kunne bygge på samkøring af flere energiformer, hvilket ville være en udmærket ting efter min mening, også i hovedstadsområdet og ikke kun i landsbykommuner, som man i øjeblikket taler om det fra energiministeriets side.

Det, som jeg synes er en grotesk situation, er, at denne tilslutning til planlægningselskabet er foretaget af vestegnskommunerne, uden at de har kendt investeringsgrundlaget, uden at de har vidst, hvor store beløb de måske skulle optage i lån, og uden at de nuværende forbrugere af fjernvarme har været i stand til at se, hvor meget de på forhånd skulle betale for at investere i et kommende Avedøreværk og et transmissionsnet.

Det er ret oplagt for mig, at nogle af kommunerne vil få kolde fødder over de investeringstal, som nu er lagt frem. Jeg vil godt bede energiministeren om at kommentere den situation, når nogle af vestegnskommunerne faktisk finder ud af hen ad vejen, at de ikke har lyst til at være med, og når de kunne tænkes at ville finde mange alternativer hver for sig. Det kunne f.eks. være at indskrænke kraftvarmeområderne, hvad der ville være en dårlig idé efter min mening, men det kunne også være at indskrænke kraftvarmeområderne og udvide naturgasaftaget i de pågældende kommuner. Det ville betyde nogle afgørende ændringer af hele varmeplanlægningen i området, en situation, der

kunne undgås, hvis energiministeren ville fjerne det eksisterende varmeplandirektiv og stille kommunerne frit til at lave nye varmeplaner, som byggede på f.eks. decentral varmeforsyning.

Energiministeren (Enggaard):

Jeg vil gerne først sige, at der jo faktisk også er andre former for varmekilder inde i det sammenhængende net, vi taler om. Jeg minder om affaldsforbrændingen, som er tænkt at indgå i forbindelse med det, f.eks. fra I/S Vestforbrænding, som spørgeren utvivlsomt er bekendt med at det er tanken at have i det samme fordelingsnet, hvad jeg synes er rationelt også af hensyn til en fuldstændig udnyttelse af den varme, som skabes i forbindelse med affaldsforbrænding.

Jeg har noteret mig, at der stadig er en del lokal diskussion om forudsætningerne for og det hensigtsmæssige i en sådan samlet plan som den, der er spurgt til i dag. Jeg har også noteret mig, at der flere steder er en varmeplanprocedure i gang i den enkelte kommune, hvor man naturligvis vurderer det hensigtsmæssige i, om det ene eller det andet distrikt bedst kan opvarmes igennem en tilslutning til et kraftvarmenet eller gennem de eksisterende fjernvarmecentraler eller kan drage nytte af den naturgas, som kommer til området i efteråret 1984. Det er mit indtryk fra den diskussion, som jeg har været vidne til om disse spørgsmål, at den lokale varmeplan debat forløber på den måde, som netop har været forudsætningen omkring varmeplanlovgivningen, nemlig at der lægges et forslag frem, at der reageres over for enkeltheder i forslaget fra borgernes side, at kommunalbestyrelserne i forbindelse med myndighederne vurderer tingene på ny for at finde en rimelig balance i de muligheder, der er.

Waldorff (VS):

Det skal blive meget kort, men når energiministeren siger, han har noteret sig, at der foregår en varmeplanprocedure, og at det vil give en belysning af de forskellige muligheder, kan han og jeg sikkert være meget enige i, at det er godt, at der foregår en lokal varmeplanlægning, men det, der foregår i øjeblikket, er en udarbejdelse af delplaner først og fremmest, og de bygger altså – og det sy-

[Waldorff]

nes jeg er det centrale – på et varmeplandi- rektiv, som dikterer opførelsen af et kulfyret kraftværk på Avedøre Holme. Det betyder – det mener jeg energiministeren må give mig ret i – at der eksisterer så stærke bindinger, at det i og for sig er temmelig illusorisk at tale om, at man lokalt står frit med hensyn til at vælge, hvilke varmforsyningsmulighe- der man kunne tænke sig i kommunerne.

Energiministeren (Enggaard):

Jeg er ikke enig i påstanden om, at man er bundet lokalt. Man har betydelige mulighe- der for at vurdere og ændre i den opbygning, som foreligger, og jeg mener, at vi er nødt til at gå ud fra denne forudsætning om varme- planlægningen, at den fortsætter på det grundlag, som foreligger nu.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 188

5) Til *ministeren for offentlige arbejder* af:

J. K. Hansen (S):

»Er ministeren enig i folketingsmedlem Lennart Larsons udtalelser til dagspressen om, at folketinget allerede i denne samling bør tage skridt til at nedsætte taksterne for overførsel af biler på Store Bælt, og hvor skal så i bekræftende fald det opståede pro- venutab tages fra?«

Skriftlig begrundelse

Et folketingsmedlem af regeringspartiet venstre, Lennart Larson, er i dagbladet Jyd- ske Tidende tirsdag den 9. november 1982 bl.a. citeret for følgende: »Folketinget bør derfor allerede i denne samling tage skridt til at ændre taksterne for Store Bælt, således at der sker en lige byrdefordeling af indtægter og udgifter mellem DSB og den individuelle trafik. Det vil medføre væsentligt lavere fragt- og biltakster på Store Bælt.«

I FFL 1983 kalkulerer regeringen med et merprovenu ved en forhøjelse af taksterne for passagerbefordring med DSB og forhøje- lse af takster for overførsel af biler på Store Bælt. Det må derfor være relevant at få op- lyst, såfremt regeringen accepterer Lennart Larsons forslag om nedsættelse af biltakster, om den så vil dække det herved opnåede

provenutab ind ved en forhøjelse af DSBs persontakster.

Ministeren for offentlige arbejder (Bollmann, fg.):

I anledning af det stillede spørgsmål vil jeg gerne sige, at jeg selvfølgelig ikke kan kende baggrunden for hr. Lennart Larsons udtalelser til dagspressen. Jeg må sige, jeg nærmest har læst dem som et indlæg i den løbende debat om øst-vest-forbindelserne.

I den øjeblikkelige situation er det imidler- tid sådan, at der skal gennemføres offentlige besparelser, og som det formentlig vil være spørgeren bekendt, er der som led i regerin- gens budgetforbedringsforslag for den offent- lige sektor i ændringsforslaget for så vidt angår DSB indarbejdet forslag om forhøje- lser i 1983 og i 1984 af taksterne såvel for passagerer og godsbefordring som for over- førsel af biler med DSBs færger, herunder altså også på Store Bælt.

J. K. Hansen (S):

Jeg takker ministeren for det positive svar. Jeg må sige, at det overraskede mig meget, at et medlem af et af regeringspartierne kom med så bombastiske udtalelser, som hr. Len- nart Larson gjorde den 9. november, hvor han var citeret i dagbladet Jydske Tidende for, at »folketinget bør derfor allerede i den- ne samling tage skridt til at ændre taksterne for Store Bælt, således at der sker en lige byrdefordeling af indtægter og udgifter mel- lem DSB og den individuelle trafik«. Derfor er jeg da meget glad for at høre ministerens svar her. Jeg kender også regeringens forslag til takstforhøjelser, som er indarbejdet i fi- nansloven for 1983. Jeg har så herved fået et svar på, at der ingen ændringer sker af den, som jeg selv synes, ligelige byrdefordeling, som regeringen lægger op til mellem takster- ne på individuel trafik og på kollektiv trafik.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 189

6) Til *ministeren for offentlige arbejder* af:

J. K. Hansen (S):

»Kan ministeren bekræfte eller afkræfte presseforlydende om, at DSB som et led i regeringens spareplan planlægger at ind-

[J. K. Hansen]

skrænke lyntogsdriften Sønderborg-København på visse af ugens hverdage?»

Skriftlig begrundelse

Ifølge dagspressen skulle DSB, grundet på besparelser, have planer om at reducere lyntogsforbindelsen mellem Sønderborg og København på visse af ugens hverdage. Jeg finder en sådan reduktion meget uheldig. Sønderborg har kun to direkte daglige forbindelser til og fra København. Især for ældre medborgere og handicappede er en direkte forbindelse af stor betydning, således at togskifte i Tinglev eller Fredericia kan undgås.

Ministeren for offentlige arbejder (Bollmann, fg.):

Som svar på spørgsmålet kan jeg oplyse, at der i DSB som led i de nødvendige besparelser rent faktisk foregår overvejelser om en delvis inddragelse af visse lyntog. Men jeg kan også tilføje, at de undersøgelser ikke er afsluttet, og at der selvfølgelig heller ikke er truffet nogen beslutning endnu.

J. K. Hansen (S):

Også her skal jeg takke ministeren for svaret. Dog må jeg nok sige, at det bekymrer mig lidt, at man har sådanne overvejelser, for som jeg også har nævnt i min begrundelse for spørgsmålet, vil det være meget uheldigt, hvis denne eneste fjernogsforbindelse, som sønderjyderne har mellem København og Sønderborg og omvendt, bliver fjernet på visse af ugens hverdage. Det betyder uendelig meget for specielt ældre medborgere og handicappede, at der ikke skal foretages et togskifte. Jeg ved godt, at man så tilbyder at sætte andre tog ind, bl.a. de nye MR-tog, men så skal der jo ske et togskifte i Fredericia, og det er ofte forbundet med stor vanskelighed at flytte sig fra den ene perron til den anden perron for at komme med forbindelsen. Derfor vil jeg godt spørge ministeren, når man skal til at overveje disse ting, om han vil tage disse betragtninger med.

Otto Mørch (S):

Jeg vil gerne ind her, hvor hr. J. K. Hansen har talt om besparelser og de nedskæringsplaner, regeringen har forelagt, som formand for jernbanerådet. Jeg har naturlig-

vis meget nøje fulgt hele udviklingen og har kigget nærmere på de nedskæringer, som man nu vil præsentere fra regeringens side. Jeg synes, det er meget uheldigt ikke alene for Sønderjylland at få en dårligere betjening, men det er mere uheldigt for forbrugerne, at der vil komme takstforhøjelser netop i en tid, hvor vi jo forventer reallønsnedskæringer. Jeg frygter den udvikling, og jeg har med stor opmærksomhed læst de udtalelser, der er kommet fra Dansk Jernbaneforbunds formand, Erik Nygaard Jespersen, og som står i Aktuelt i dag. Derfor vil jeg rent ud spørge regeringen: tør man virkelig foretage det, man nu er i gang med over for DSB? Er man da ikke bange for, at der bliver kaotiske forhold og tilbageslag for den virksomhed, som man netop var i gang med at bygge op og stabilisere?

Ministeren for offentlige arbejder (Bollmann, fg.):

Jeg vil gerne først sige til hr. J. K. Hansen, at jeg, som han ved, har stor forståelse for sønderjydernes problemer, men som hr. J. K. Hansen sikkert også ved, er lyntogene ikke det, der giver det bedste økonomiske resultat, og derfor har vi fundet det nødvendigt at se på hele den konstruktion.

Til hr. Otto Mørch vil jeg sige, at de besparelser, vi nu taler om, ville jo også på enten den ene eller den anden måde været blevet gennemført i den forrige regerings tid. Der kan måske være en forskel i vurderingen af, hvor man skal lægge dem, men i det store og hele tror jeg ikke, forskellen ville blive ret stor.

J. K. Hansen (S):

Jeg er enig med ministeren i, at det vil være nødvendigt at se på udgiftssiden hos DSB. Nu har jeg talt om lyntogsforbindelsen, for det er jo den eneste fjernogsforbindelse, man har fra Sønderborg og til København daglig undtagen om søndagen, men i og for sig er det underordnet, om det er et intercitytog eller det er et lyntog. Jeg er enig med ministeren i, at lyntogene absolut ikke er de mest økonomiske, bl.a. fordi man skal have maskinkraften ført over Store Bælt; alligevel beder jeg ministeren om at overveje, når man skal i gang med at træffe en beslutning om

[J. K. Hansen]

disse besparelser, ikke at fratage en landsdel den eneste daglige fjernforbindelse, man har.

Otto Mørch (S):

Ministeren bygger sit svar på en påstand – jeg understreger: en påstand – så jeg er nødt til at spørge, om regeringen ikke har samme opfattelse som den tidligere regering: at det er meget nødvendigt for store befolkningsgrupper, at der sker en fortsat udbygning af den kollektive trafik.

Ministeren for offentlige arbejder (Bollmann, fg.):

Til hr. J. K. Hansen vil jeg sige, at jeg er overbevist om, at inden der bliver truffet en endelig beslutning, vil alle muligheder blive undersøgt. Jeg vil gerne understrege, at der kun er tale om overvejelser om visse begrænsninger på de mere trafikstille dage; det tror jeg også hr. J. K. Hansen er klar over.

Til hr. Otto Mørch vil jeg sige, at den nuværende regering er klar over, at den kollektive trafik skal have sin plads i samfundssystemet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 210

7) Til *ministeren for offentlige arbejder* af:

Dohrmann (FP):

»Vil ministeren på mødet i Bruxelles den 16. december mellem EF-landenes trafikministre forsøge at få gennemført en ordning, så danske vognmænd frit kan udføre deres erhverv uden bureaukratiske og konkurrenceforvridende krav om kørselstilladelse?«

Skriftlig begrundelse

Mindst én gang om ugen hele året rundt fremkommer der fra danske vognmænd henvendelser om, at de befinder sig i den ulykkelige situation, at de ikke kan opnå de fornødne tilladelser til at transportere danske eksportprodukter til udlandet. Det findes derfor aldeles påkrævet, at den danske minister står fast og om muligt får fragtkørslen i EF fuldstændig liberaliseret eller i det mindste får en væsentlig dansk forøgelse af tilladelserne.

Dohrmann (FP):

Vi har efterhånden fået et stort antal henvendelser fra vognmænd, som har fået afslag på deres ansøgning om tilladelse til at transportere danske eksportprodukter inden for EF.

Det forlyder nu, at der skal være et møde mellem EF-trafikministrene den 16. december, og grunden til, at jeg rejser dette spørgsmål, er, at jeg håber, den danske trafikminister vil sørge for, at vi får nogle flere EF-tilladelser. Jeg mener, at den bureaukratiske måde, det hele foregår på i dag, hvor danske vognmænd ikke kan få lov til at transportere vore varer ud af landet, strider 100 pct. mod de betingelser, hvorunder vi gik ind i EF i sin tid.

Ministeren for offentlige arbejder (Bollmann, fg.):

Jeg kunne egentlig nøjes med at sige ja, men når nu hr. Dohrmann spørger, om jeg vil sørge for det, er jeg nødt til at sige: én ting er at sørge for det, en anden ting er at forsøge. Jeg er nødt til at minde hr. Dohrmann om, at selv om Danmark har formandskabet i øjeblikket, er vi ikke ene om at træffe beslutninger på transportområdet inden for EF.

Jeg vil imidlertid gerne ved denne lejlighed forsikre hr. Dohrmann om, at vi fra dansk side sammen med andre medlemslande, som har den samme liberale holdning til den internationale vejtrafik, som vi har, på det kommende ministerrådsmøde den 16. december vil arbejde for den størst mulige forøgelse af EF-tilladelseskontingentet, ligesom vi i øvrigt også vil arbejde for vedtagelsen af andre forslag, der kan indebære en større liberalisering og afbureaukratisering af forholdene for den internationale vejtrafik.

Jeg kan selvfølgelig ikke sige noget om, hvorvidt det vil lykkes, for som hr. Dohrmann sikkert ved, er der medlemslande, der har en helt anden holdning til dette spørgsmål, end vi har.

Dohrmann (FP):

Jeg siger naturligvis tak for svaret. Jeg er fuldstændig klar over, at når en række ministre fra forskellige lande skal forhandle, kan Danmark ikke 100 pct. få sine ønsker opfyldt, men jeg mener, at trafikministeren godt

[Dohrmann]

ligesom kan sætte dem kniven lidt på struben, for jeg tror helt bestemt, at dette er et af de områder, hvor man fra dansk side har været lidt for slap i koderne.

Jeg vil gerne stille det tillægsspørgsmål til ministeren: mener ministeren ikke, at dette strider mod hele ånden i EF, mod de betingelser og forudsætninger, hvorunder vi stemte enten ja eller nej til EF i sin tid? Vi var mange, der stemte ja, fordi vi troede, EF var et frihandelsområde, og at det betød gode konkurrencebetingelser. Derfor synes jeg, det er helt meningsløst, at man på et område som dette skal sidde og hyppe sine egne nationale interesser.

J. K. Hansen (S):

Jeg vil da gerne bede ministeren enten bekræfte eller afkræfte – naturligvis helst bekræfte – at der hidtil fra ministeriet for offentlige arbejder er udfoldet ret så store anstrengelser for at gavne de danske transporterhverv, der skal transportere ting og sager i udlandet. Vi ved jo, at de forskellige lande beskytter deres egne transporterhverv, og vi ved også, at arbejdsgangen er meget, meget besværlig, også på de møder, trafikministeren nu skal til, men jeg vil gerne have bekræftet, at der hidtil er udfoldet ret så store anstrengelser fra ministeriet for offentlige arbejders side for at gavne danske transporterhverv.

Ministeren for offentlige arbejder (Bollmann, fg.):

Jeg kan bekræfte, at transportområdet nok ikke er det mest udviklede område inden for EF-samarbejdet, men jeg vil samtidig gerne tilføje, at det er min fornemmelse, at det ikke er det danske trafikministeriums skyld og heller ikke tidligere danske trafikministres.

Jeg havde lejlighed til at diskutere disse forhold i Bruxelles for en måneds tid siden, og da lå det ganske klart, at de spørgsmål, der har været rejst her, sammen med en række andre gang på gang har været fremdraget fra dansk side, så jeg kan ikke stå her og kritisere nogle af mine forgængere i embedet. Jeg kan kun gentage, at Danmark har den opfattelse, at der skal ske den liberalisering, som spørgeren har efterlyst her.

Dohrmann (FP):

Ministeren nævnte i sit forrige svar, at der var nogle lande, som støttede os i vore synspunkter, og det opfatter jeg sådan, at vores og ministerens opfattelse er, at der bør ske så stor en liberalisering som muligt.

Og så vil jeg gerne have at vide: hvilke lande går imod en liberalisering? Hvilke lande er det, der er interesserede i at sabotere vort hjemlige vognmandserhverv? For det er jo helt galt. Jeg har fået henvendelser fra vognmænd, som holder og venter på at kunne køre fisk til Grækenland eller kyllinger til Frankrig, og dette er ikke noget, man kan tage let på. Det er måske en gang om ugen eller mere – det kommer i byger – at jeg får henvendelser fra danske vognmænd, og derfor er der absolut en brist et eller andet sted.

Nu siger ministeren, at man ikke skal kritisere hans forgænger i embedet. Jeg ved ikke, hvor man så skal placere ansvaret, for det er helt sikkert, at der er et eller andet, der er ravsuskende galt her, og jeg vil gerne have at vide, hvilke lande der går imod.

Ministeren for offentlige arbejder (Bollmann, fg.):

Jeg sagde ikke til hr. Dohrmann, at han ikke skulle kritisere den tidligere regerings minister; jeg sagde bare, at jeg ikke havde fundet grundlag for det.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvilke lande det drejer sig om, tror jeg, at når hr. Dohrmann og jeg er enige om, at vi skal prøve at få noget ud af det kommende rådsmøde, er det ikke den allerbedste start at hænge nogle bestemte lande ud, og derfor har jeg ingen mulighed for at oplyse, hvad det er for lande, det drejer sig om. Men jeg er som sagt lige så interesseret som spørgeren i at få gjort noget ved problemet, og derfor tror jeg også, hr. Dohrmann er enig med mig i, at man ikke skal stå her og prioritere, hvem der er vanskeligst i et samarbejde. Det plejer aldrig at være det bedste udgangspunkt for en forhandling.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

[Tredje næstformand]

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige besvarelser af spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

- Maisted: spm. nr. S 92
 Knud Lind: spm. nr. S 94 og 98
 Ingerlise Koefoed: spm. nr. S 99 og 122
 Steffensen: spm. nr. S 101
 Askjær Jørgensen: spm. nr. S 102 og 124
 Flemming Jensen: spm. nr. S 104
 Elisabeth Bruun Olesen: spm. nr. S 112 og 136
 Jens Thoft: spm. nr. S 123
 Hove Sørensen: spm. nr. S 125 og 126
 Pelle Voigt: spm. nr. S 127, 134 og 150
 Tove Lindbo Larsen: spm. nr. S 128
 Hahn: spm. nr. S 129
 Bernhard Baunsgaard: spm. nr. S 130, 131 og 151
 Glistrup: spm. nr. S 132, 133 og 141
 Barsøe-Carnfeldt: spm. nr. S 138 og 139
 Tommy Dinesen: spm. nr. S 140
 Margrete Auken: spm. nr. S 143-145
 Stavad: spm. nr. S 146 og 147
 Wilhjelm: spm. nr. S 153

Spm. nr. S 92

Til *ministeren for kulturelle anliggender* (25/10 82) af:

Maisted (FP):

»Ministeren bedes oplyse, hvor hurtigt det vil være muligt for ministeren at inddrage en landsdækkende radiokanal og den halve TV-sendetid til forsøgsvis at danne en fri radio og et frit TV finansieret af reklamer.«

Begrundelse

Det er fantastisk at opleve, hvor massivt Danmarks Radio og TV tilsidesætter alsidighedskravet. Det er særlig tydeligt i lokalradioerne.

Jeg har den tvivlsomme fornøjelse jævnligt at høre Næstved lokalradio, der af alle lyttere i området – uanset politisk tilknytningsforhold – betegnes som venstreorienteret. Tilsyneladende er det lykkedes for de venstreorienterede at erobre lokalradioerne.

Det mest afskyelige eksempel på manipulation er de programmer, hvor de lokale radioer tilsyneladende lader alle komme til orde ved at opfordre befolkningen til at indtelefonere sine synspunkter til radioen. Derefter

klipper redaktionen indslagene til, så det passer ind i det budskab, redaktionen vil have ud. Ensidigheden er åbenbar, så man har det indtryk, at redaktionen må have været ved at omkomme af grin, mens den har manipuleret med lytterne.

I TV beherskes de kulturelle programmer af de såkaldte kulturpersonligheder, der ødelagde ungdommen i tresserne, samtidig med at de røg hash i kulturministeriet. De har mistet troen på fremtiden og har kastet sig over historien. Deres samfundsomvæltende teorier fra tresserne er afløst af opløsningsteorier, fordi deres nedbrydende virksomhed mod det bestående samfund ikke har ført til et nyt, positivt samfund, men kun efterladt et samfund, det koster mange kræfter at genoprette.

Det er derfor uhyrligt, at befolkningen skal affinde sig med, at disse opløsningsprofeter i den grad skal have lov til at dominere så vigtige massemedier som radio og TV.

Mine forventninger til en CD-kulturminister er så store, at jeg håber, at ministeren med henvisning til lovens påbud om alsidighed omgående opretter en fri radiokanal og tager halvdelen af TV-sendetiden til et frit TV.

Besvarelse (12/11 82):

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

Som jeg tidligere har oplyst, tillægger regeringen spørgsmålet om en revision af den gældende ordning på radiospredningsområdet – herunder spørgsmålet om en ophævelse af Danmarks Radios monopolstilling – stor betydning.

Regeringen finder det rigtigst at afvente den betænkning om det fremtidige udbud af radio og TV i Danmark, som mediekommisionen forventes at afgive i løbet af foråret 1983, forinden der tages stilling til sagen, herunder til monopolspørgsmålet.

Det er endvidere min hensigt i løbet af foråret 1983 at afgive en redegørelse om sagen i Folketinget.

Spm. nr. S 94

Til *justitsministeren* (25/10 82) af:

Knud Lind (FP):

[Knud Lind]

»Kan ministeren bekræfte, at politiets efterretningstjeneste har foretaget en ransagning på kriminalinspektør Eigil Dalsgaards bopæl i forbindelse med dennes tilbagetræden som efterforskningsleder for politiets efterretningstjeneste, og er ransagningen foretaget i overensstemmelse med retsplejelovens bestemmelser om ransagning i paragraferne 794-800?«

Begrundelse

Det virker besynderligt, når PET foretager ransagning hos en højt betroet medarbejder, blot fordi denne ønsker at fratræde sin stilling i PET på grund af samarbejdsvanskeligheder. I retsplejelovens bestemmelser om ransagning på bopæl er det, jfr. retsplejelovens § 794, en sigtets bopæl, der tales om.

Det forudsætter, at den pågældende har begået en forbrydelse, der hjemler ret til ransagning. Der står imidlertid intet om, at interne samarbejdsvanskeligheder i PET automatisk skulle hjemle ret til ransagning.

Besvarelse (27/10 82):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Rigspolitichefen, under hvem politiets efterretningstjeneste hører, har over for justitsministeriet oplyst, at der på sædvanlig vis har været afhentet forskellige dokumenter, som tilhører embedet, på kriminalinspektør Eigil Dalsgaards bopæl i forbindelse med, at den pågældende har forladt sin tjeneste i afdelingen.

Der har således ikke været foretaget nogen ransagning på kriminalinspektørens bopæl.

Spm. nr. S 98

Til *justitsministeren (25/10 82)* af:

Knud Lind (FP):

»Er det almindelig kutyme, at den københavnske politiledelse via anklagemyndigheden på forhånd sikrer sig tavshed mod at træde tilbage fra appel, såfremt tiltalte skulle få en betinget dom?«

Begrundelse

Der henvises til advokat Søren Sølvtofts udtalelser om samme emne i Lørdagskanalen den 23. oktober 1982, hvoraf det fremgik, at

anklagemyndigheden ville undlade at appellere en eventuel betinget straf over kriminalassistent Truels Windfeld, såfremt denne til gengæld ville undlade at kritisere forholdene på Københavns politigård. Den slags tilbud virker stødende for retsfølelsen, og såfremt påstanden er rigtig, får man indtryk af, at der er samarbejdsvanskeligheder på Københavns politigård i en sådan grad, at man via sit tilbud ønskede at knægte ytringsfriheden for politiets medarbejdere. Det er endvidere spørgerens indtryk, at hele ledelsesstrukturen og samarbejdsformerne på Københavns politigård bør tages op til en nærmere drøftelse i folketingets retsudvalg.

Besvarelse (26/10 82):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Justitsministeriet har i anledning af spørgsmålet indhentet udtalelser fra politidirektøren i København og fra statsadvokaten for København.

Såvel politidirektøren som statsadvokaten har afvist, at der i forbindelse med behandlingen af den sag mod kriminalassistent Truels Windfeld, der er omtalt i begrundelsen til spørgsmålet, fra anklagemyndighedens side skulle være blevet fremsat forslag om at undlade at appellere en eventuel betinget dom under forudsætning af, at kriminalassistenten herefter skulle afholde sig fra offentligt at udtale sig nærmere om sin vurdering af forholdene på Københavns politigård.

Der er således ikke fra anklagemyndighedens side stillet et sådant forslag som nærmere beskrevet i spørgsmålet.

Spm. nr. S 99

Til *miljøministeren (25/10 82)* af:

Ingerlise Koefoed (SF):

»I forlængelse af spørgsmål S 50 af 13. oktober 1982 ønskes det oplyst, om ministeren er enig i Industrirådets udtalelser angående miljøgruppers indflydelse på befolkning og kommunalbestyrelser og i forlængelse deraf på visse virksomheders økonomi og eventuelle konkurs.«

Begrundelse

Det er i de seneste dage fremgået af såvel Danmarks Radio som Københavns lokalra-

[Ingerlise Koefoed]

dio, at Industrirådet mener, at miljøgrupperne grundløst ophidser befolkningen og dermed tvinger kommunalbestyrelser til at kræve nærmest overflødige miljømæssige foranstaltninger af virksomhederne. Dette skulle – efter Industrirådets opfattelse – f.eks. have ført til, at virksomheden Paul Bergsøe & Søn måtte standse sine betalinger i sidste uge.

Beskyldningerne har i første omgang været rettet imod miljøgrupper i Glostrup og Lyngby i forbindelse med virksomhederne Paul Bergsøe & Søn og Lyac.

Det ønskes oplyst, om miljøministeren er enig i Industrirådets uberettigede angreb på befolkning, kommunalbestyrelser og miljøgrupper.

Besvarelse (9/11 82):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

I mit svar på spørgsmål S 50, stillet af spørgeren, giver jeg udtryk for, at jeg anser det som en positiv ting, at miljøgrupper og andre er opmærksomme på de miljømæssige forhold i deres nærmeste omgivelser og gør myndighederne opmærksomme herpå.

Men det er naturligvis ikke det samme som at affinde sig med – hvis det er rigtigt – at virksomheder herhjemme, som påstået af Industrirådet, trues af lukning, fordi de enten søger at indfri eller af de lokale miljømyndigheder pålægges at indfri kostbare og uberettigede miljøkrav på grund af pres fra miljøgrupper.

Jeg har forelagt spørgsmålet for miljøstyrelsen, der har oplyst, at Paul Bergsøe & Søn A/S hovedsagelig har foretaget sine miljøforbedringer i forbindelse med udskiftning og udbygning af produktionsanlægget og forbedringer i virksomhedens arbejdsmiljø. Det er derfor vanskeligt for miljøstyrelsen at udtale sig om, hvilken rolle investeringerne og forbedringerne i det eksterne miljø har spillet for betalingsstandsningen. Virksomheden har over for miljøstyrelsen oplyst, at de foretagne investeringer næppe kan siges at være unødvendige, men at virksomheden kunne have ønsket dem foretaget over en længere periode og med en anden prioritering.

Med hensyn til Lyac har miljøstyrelsen oplyst, at både virksomheden og de lokale miljøgrupper har indbragt de kommunale påbud for miljøstyrelsen.

Miljøstyrelsen anfører endvidere, at det generelt er meget vanskeligt at svare på, om de lokale myndigheder lader sig presse til at stille urimelige krav, men at muligheden ikke kan afvises. Det er imidlertid miljøstyrelsens generelle opfattelse på grundlag af de ankesager, man behandler, at de lokale myndigheder ikke lader sig påvirke til usaglige afgørelser.

Jeg mener på grundlag af miljøstyrelsens oplysninger om de to sager og styrelsens generelle vurdering at kunne fastslå, at man kan have tillid til, at de lokale miljømyndigheder ikke lader sig presse til usaglige miljøafgørelser. Hvis en virksomhed mener, at krævende miljøinvesteringer er usagligt begrundede og går ud over virksomhedens overlevelsessevne, så yder miljøloven, bl.a. gennem muligheden for at indbringe miljøkrav for miljøankenævnet, virksomheden den nødvendige beskyttelse.

Spm. nr. S 101

Til *miljøministeren* (26/10 82) af:

Steffensen (KrF):

»Mener ministeren, at lokale miljøgrupper presser kommunerne til at stille for hårde krav til industrien?«

Begrundelse

I forbindelse med de vanskeligheder, som Paul Bergsøe & Søn A/S er kommet ud i, har det fra Industrirådets side været anført, at det i høj grad skyldes urimelige krav fra lokale miljøgrupper, som har presset de lokale miljømyndigheder til at stille for hårde krav til virksomheden.

Såfremt spørgsmålet besvares bekræftende, ønskes det oplyst, hvilke skridt ministeren vil tage for at undgå, at andre virksomheder kommer i en tilsvarende situation.

Besvarelse (9/11 82):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg henviser til min besvarelse af spørgsmål S 99, stillet af Ingerlise Koefoed angående samme emne.

Spm. nr. S 102

Til *ministeren for kulturelle anliggender*

(26/10 82) af:

Askjær Jørgensen (FP):

»Har ministeren nogen mulighed for at forhindre gentagelse af den grove provokation over for samfundet, som Danmarks Radio gennemførte med de mange forhåndsreklamer for offentligt ansattes mere eller mindre ulovlige strejker i ugen, hvor firkløverregeringens første love blev anden- og tredjebehandlet i folketinget?«

Begrundelse

Det forekommer helt utilstedeligt, at Radioavisen annoncerer ulovlige strejker forud for disses afholdelse.

Besvarelse (12/11 82):

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

Som minister har jeg ingen mulighed for at gribe ind i Danmarks Radios programvirksomhed.

Efter radiolovens § 9, stk. 2, er det radio-rådet, som har den endelige administrative afgørelse i programspørgsmål.

Spm. nr. S 104

Til *ministeren for offentlige arbejder (27/10 82)* af:

Flemming Jensen (KF):

»Kan ministeren bekræfte, at de nødvendige besparelser, som DSB skal gennemføre, ikke vil ramme udbygningen af den nye banegård i Høje-Tåstrup?«

Begrundelse

En vis usikkerhed har bredt sig i Høje-Tåstrup kommune på grund af en række forlydender om, at DSB har til hensigt at udskyde eller ændre projektet for den nye vestbanegård i Høje-Tåstrup. Da kommunen har investeret store beløb i udbygningen af dette område og samtidig arbejder stærkt for at få såvel offentlige som private arbejdspladser til området, er det naturligvis særdeles vigtigt at få sikkerhed for, at de lagte planer føres ud i livet.

Besvarelse (9/11 82):

Ministeren for offentlige arbejder (Bollmann, fg.):

De nødvendige besparelser, som DSB skal gennemføre, omfatter i 1983 bl.a. 24 mill. kr. på DSBs anlægsbudget, faste anlæg.

Heri indgår en besparelse på 6 mill. kr. vedrørende den nye banegård i Høje-Tåstrup. Besparelsen må forventes at ville medføre, at færdiggørelsen udskydes et halvt år.

Spm. nr. S 112

Til *arbejdsministeren (28/10 82)* af:

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

»Vil ministeren omgående trække arbejdsministeriets bekendtgørelse af 25. oktober 1982 vedrørende arbejdstilbud til ledige tilbage?«

Begrundelse

I regeringens iver efter at ville administrere ved hjælp af bekendtgørelser og cirkulærer er ministeren begyndt at handle i strid med loven. Bekendtgørelsen af 25. oktober 1982, omhandlende arbejdstilbud til ledige, indeholder en bestemmelse om, at langtidsledige skal have et tilbud om arbejde af mindst 7 måneders varighed hos offentlige arbejdsgivere. Dette er imidlertid i strid med lov nr. 277 af 10. juni 1981 om arbejdstilbud til ledige med ændringer i lov nr. 287 af 9. juni 1982, hvoraf det i § 1, stk. 1, fremgår, at arbejdet skal vare i mindst 9 måneder.

Der er ikke lovmæssigt belæg for at ændre en bekendtgørelse, som svarer til en lov, med en ændring til en bekendtgørelse, således at denne bekendtgørelse kommer i strid med loven.

Bekendtgørelsen er således klart ulovlig og skal derfor trækkes tilbage omgående.

Besvarelse (10/11 82):

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Det er rigtigt, at det af § 1, stk. 1, i lov nr. 277 af 10. juni 1982 om arbejdstilbud til ledige fremgår, at langtidsledige skal have et rimeligt tilbud om arbejde i mindst 9 måneder.

Det fremgår imidlertid af samme lovs § 2, stk. 1, at arbejdsministeren kan nedsætte genoptræningsperiodens længde. Det er denne bemyndigelse, jeg har udnyttet til ved bekendtgørelsen af 25. oktober 1982 at nedsæt-

[Arbejdsministeren]

te genoptræningsperioden til 7 måneder ved beskæftigelse hos offentlige arbejdsgivere.

Spm. nr. S 122

Til *arbejdsministeren* (29/10 82) af:

Ingerlise Koefoed (SF):

»Kan ministeren bekræfte, at teaterarbejdere, der arbejder i teatre med kollektiv ledelse, ikke længere er berettigede til dagpenge, og vil ministeren tage skridt til at hindre denne diskrimination af en gruppe i forvejen udsatte mennesker?«

Begrundelse

Af en artikel i Information den 27. oktober fremgår det, at arbejdsdirektoratet mener, at arbejde i et kollektivt ledet teater ikke kan betragtes som lønarbejde, hvorfor de ansatte ikke kan være medlemmer af en almindelig A-kasse.

Arbejdsdirektoratets afgørelse rammer især børneteatre, der næsten alle er kollektivt ledede. Men i alt er der ca. 300-400 medlemmer af Skuespillerforbundet, der for fremtiden, hvis de mister deres arbejde, må gå på bistandskontoret i stedet for som andre arbejdsløse at kunne få udbetalt dagpenge.

Sagen forekommer mere end betænkelig. Den hviler på en traditionel og formalistisk opfattelse af ledelsesformer, den er en klar opfølgning af tidligere sager, hvor det er blevet afgjort, at arbejdsløse billedkunstnere ikke er berettigede til understøttelse, når de mister deres erhvervsarbejde, og den kan endelig få vidtrækkende følger, da det jo ikke alene er små teatre, som arbejder med kollektiv ledelse. At den derudover bringer de mennesker, som arbejder ved små teatre, der i forvejen er truede af nedlæggelser, i en utrolig usikker situation, skal blot tilføjes for fuldstændighedens skyld. Er der i dette samfund overhovedet længere plads til mennesker, der vil udføre et skabende arbejde uden derfor at blive sat uden for samfundets almindelige trykkeligheder, og uden at de skal have færre borgerlige rettigheder end alle andre?

Besvarelse (9/11 82):

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Det af fru Ingerlise Koefoed rejste spørgsmål er tilsyneladende foranlediget af en konkret klagesag, i hvilken arbejdsdirektoratet har truffet afgørelse den 27. september 1982. Ifølge denne afgørelse finder arbejdsdirektoratet ganske rigtigt, at beskæftigelse i kollektivt ledede teatre ikke kan betragtes som lønarbejde og dermed ikke give adgang til medlemskab af en arbejdsløshedskasse for lønmodtagere.

Arbejdsdirektoratets afgørelse kan imidlertid indbringes for ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen, og jeg ønsker ikke at gå ind i en vurdering – hverken af den konkrete sag eller af det generelle spørgsmål – medens problemerne behandles i det administrative klagesystem.

Arbejdsdirektoratet har i øvrigt oplyst, at der på grundlag af et møde den 4. november 1982 i direktoratet med Fællesforbundet for Teater, Film og TV er truffet aftale om, at det generelle spørgsmål om dagpengeter for medarbejdere ved kollektivt ledede teatre vil blive taget op til fornyet vurdering.

Spm. nr. S 123

Til *boligministeren* (29/10 82) af:

Jens Thoft (SF):

»Vil ministeren indskærpe over for kommunerne, at disse skal udleje tomme lejligheder i kommunalt ejede ejendomme senest efter den i boligreguleringslovens § 48 angivne frist på 6 uger?«

Begrundelse

Kommunerne har desværre tomme lejligheder, som ikke udlejes inden den 6 ugers frist, der er angivet i boligreguleringslovens § 48.

Et eksempel herpå er Århus kommune, som den 25. februar 1982 blev anmeldt til politiet af boliggruppen under Sjællandsgades Beboerforening for at have haft 2 nærmere angivne lejligheder stående tomme i ca. et halvt år.

I det konkrete tilfælde traf politimesteren den afgørelse, at den pligt, en ejer har ifølge boligreguleringslovens § 48 til at anmelde en lejlighed, der har stået ledig i mere end 6 uger, til kommunalbestyrelsen, er uden mening i tilfælde, hvor det er kommunalbestyrelsen, der som ejer skal anmelde den tomme

[Jens Thoft]

lejlighed til sig selv. Afgørelsen blev tiltrådt af såvel statsadvokaten og rigsadvokaten som justitsministeriet.

Da det er vigtigt, at myndighederne foregår borgerne med et godt eksempel, spørger jeg, om ministeren vil indskærpe udlejningspligten over for kommunerne med det formål at komme tomme boliger til livs.

I en tid med voldsom mangel på udlejningsboliger bør heller ikke kommunalt ejede lejligheder stå tomme.

Besvarelse (9/11 82):

Boligministeren (Bollmann):

Efter § 48 i lov om midlertidig regulering af boligforholdene kan en kommunalbestyrelse efter udløbet af den angivne frist på 6 uger anvise en ledig lejlighed til en lejlighedssøgende.

Kommunalbestyrelsen har imidlertid ikke efter loven pligt hertil.

Den tidligere boligminister har ved cirkulæreskrivelser af 29. juli 1981 og 25. januar 1982 generelt henledt kommunalbestyrelsernes opmærksomhed på reglerne i boligreguleringslovens kapitel VII, herunder reglen i § 48 om ledige lejligheder.

Herudover har spørgsmålet om skærpelse af de gældende regler været rejst i folketinget ved lovforslag nr. L 78 Folketingstidende 1981-82 (2. s.), tillæg A sp. 1493 fremsat den 27. januar 1982 af Keld Albrechtsen (VS) og Tinning (VS).

Efter forslaget skulle kommunalbestyrelsen have *pligt* til at anvise en lejlighedssøgende de lejligheder, som blev anmeldt ledige.

Af forslagets behandling i folketinget fremgik, at der ikke var politisk tilslutning til en sådan skærpelse.

Det er således helt og holdent kommunens afgørelse, om den ønsker at udnytte § 48.

Boligministeren finder herefter ikke grundlag for specielt med henblik på kommunalt ejede ejendomme at rette henvendelse til kommunerne vedrørende benyttelsen af § 48 i lov om midlertidig regulering af boligforholdene.

Spm. nr. S 124

Til *ministeren for offentlige arbejder* (29/10 82) af:

Askjær Jørgensen (FP):

»Hvorfor betragter man ikke forsvaret af Danmarks kyster og dermed kystsikring som en statsopgave ligesom det militære forsvar, politiet og retsvæsenet?«

Begrundelse

Det er en besynderlig opfattelse af samfundssolidaritetsbegrebet, at borgerne i Ringkøbing amt ikke kan blive betragtet som den øvrige del af befolkningen, når det gælder naturlige statsopgaver, men godt kan få lov til at deltage på lige fod med resten af samfundet, når det drejer sig om alt københavneriet.

Besvarelse (10/11 82):

Ministeren for offentlige arbejder (Bollmann, fg.):

Lov om kystsikringsanlæg har ligesom lov om diger det principielle udgangspunkt, at foranstaltninger til beskyttelse mod havet må udføres og bekostes af ejerne af de ejendomme, der ønskes beskyttet.

På den jyske vestkyst er kystsikringsproblemerne imidlertid af et sådant omfang, at der må siges at være et behov, der udgiftsmæssigt overstiger, hvad ejerne og de lokale myndigheder kan magte alene. Derfor deltager staten i dækningen af udgifterne til kystsikringsforanstaltningerne i dette område, medens dette ikke er tilfældet i resten af landet. Særlig store er problemerne i Ringkøbing amtskommune. Det er baggrunden for, at jeg – under de forhandlinger, jeg har haft med repræsentanter for denne amtskommune – har fundet det rigtigt at fastholde den tidligere ministers tilbud om, at staten går ind og dækker en andel af udgifterne til dige- og kystsikringsforanstaltninger i Ringkøbing amtskommune, der væsentligt overstiger den andel, som staten yder til sådanne foranstaltninger i de øvrige amtskommuner på den jyske vestkyst.

Det er således min opfattelse, at kystsikringsforanstaltninger er en opgave, hvis økonomiske side bedst løses i et samarbejde mellem staten, de lokale myndigheder og ejerne og på en sådan måde, at statens økonomiske engagement koncentrerer sig i de områder, hvor behovet er størst.

Spm. nr. S 125

Til *miljøministeren* (29/10 82) af:

Hove Sørensen (SF):

»Vil ministeren foranledige, at der kræves dokumentation fra Vejle amtskommune og Fredericia kommune for, præcis hvor i udledningstilladelsen de finder belæg for den fortolkning, de har anlagt i sagen om udledningerne i Lille Bælt fra Superfos A/S, og mener ministeren ikke, at begrebet acceptabel overskridelse kan underminere begrebet grænseværdi?«

Begrundelse

Spørgsmålet skal ses i forlængelse af det tidligere stillede spørgsmål S 31 vedrørende udledningerne i Lille Bælt fra Superfos A/S.

Ifølge udledningstilladelsen kan der accepteres en overskridelse på indtil 20 pct. på koncentration og timemængde og indtil 10 pct. på årsmængden (udledningstilladelse P 14).

Blandt velvillige politikere kan det tolkes således, at man som udgangspunkt for beregningen flytter grænsen henholdsvis 20 pct. og 10 pct. opad og først herefter udregner, hvor mange procent den er overskredet med. (Der henvises til Nordisk tidsskrift for kritisk biologi, Niche, 1982, nr. 3 side 111).

Besvarelse (11/11 82):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg har forelagt spørgsmålet for miljøstyrelsen, som oplyser følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Miljøstyrelsen har i anledning af det stillede spørgsmål rettet henvendelse til Vejle amtsråd og Fredericia kommunalbestyrelse med anmodning om en udtalelse fra henholdsvis amtsrådet og kommunalbestyrelsen til brug for besvarelsen af den del af det stillede spørgsmål, som vedrører amtsrådets og kommunalbestyrelsens fortolkning af den foreliggende udledningstilladelse af 30. maj 1979.

For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt begrebet »acceptabel overskridelse« vil kunne underminere begrebet »grænseværdi«, finder styrelsen, at vilkår, der fastsætter grænseværdier, bør formuleres således, at det er klart, hvad der kan udledes.

Denne klarhed er nødvendig både af hensyn til virksomheden, som skal efterleve vil-

kårene, og af hensyn til myndighederne, som skal kontrollere og føre tilsyn. Ligeledes er klart formulerede vilkår af betydning i forhold til det eksterne miljø, idet omboende m.v. skal kunne følge med i, hvorvidt de fastsatte vilkår for en tilladelse eller godkendelse overholdes.

Miljøstyrelsen har i forbindelse med henvendelsen til Vejle amtsråd og Fredericia kommunalbestyrelse i den foreliggende sag tillige anmodet amtsrådet og kommunalbestyrelsen om en udtalelse i anledning af det stillede spørgsmål og begrebet »acceptable overskridelser« i forhold til begrebet »grænseværdier«.

Når miljøstyrelsen har modtaget svar fra Vejle amtsråd og fra Fredericia kommunalbestyrelse, vil jeg vende tilbage til de stillede spørgsmål.

Spm. nr. S 126

Til *justitsministeren* (29/10 82) af:

Hove Sørensen (SF):

»Finder ministeren det betryggende, at offentlighedens adgang til at gøre brug af lov om offentlighed i forvaltningen kan være et spørgsmål om økonomisk formåen?«

Begrundelse

I bekendtgørelse nr. 453 af 10. november 1970 er anført en pris på 10 kr. for første påbegyndte side og 5 kr. for følgende sider.

Det er i sig selv en ganske betragtelig pris, såfremt den sag, man ønsker indsigt i, har et vist volumen.

Endelig er det over for mig oplyst, at Vejle amtskommune beregner sig 10 kr. ikke alene for den første side, men også for de efterfølgende.

Besvarelse (10/11 82):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det følger af § 8 i offentlighedsloven, at en person, der ønsker aktindsigt, normalt kan få adgang til at gennemse dokumenterne hos den pågældende myndighed. Foretrækker myndigheden at sende den pågældende en kopi af sagens dokumenter, kan der ikke kræves betaling. Efter lovens § 8, stk. 2, er det i øvrigt overladt til den pågældende myndighed at afgøre, om den, der fremsætter be-

[Justitsministeren]

gæring om aktindsigt, skal gøres bekendt med dokumenterne ved, at der gives den pågældende adgang til at gennemse dem på stedet, eller ved, at der gives vedkommende en afskrift eller en fotokopi af dem. Det er dog forudsat, at begæring om at få afskrift af en sags dokumenter i almindelighed imødekommes, medmindre særlige forhold, herunder antallet af dokumenter, taler derimod.

Reglerne om betaling for fotokopier af dokumenter, som udleveres efter begæring i henhold til lov om offentlighed i forvaltningen, er fastsat i justitsministeriets bekendtgørelse nr. 280 af 10. juni 1970. I henhold til § 1 i denne bekendtgørelse kan myndighederne som betaling for afskrifter og fotokopier af dokumenter opkræve 10 kr. for først påbegyndte side og 5 kr. for hver påbegyndt efterfølgende side. Betalingens størrelse blev i 1970 – i overensstemmelse med lovens forarbejder – fastsat således, at den svarede til, hvad der var gældende efter retsafgiftsloven vedrørende betaling for kopier m.v., der blev udleveret af retten. Medens betalingen efter retsafgiftsloven siden er blevet forhøjet fra 10 til 20 kr. for første side, har størrelsen af betalingen for kopier efter offentlighedsloven været uændret siden 1970.

Spørgsmålet om betaling for kopier er behandlet i betænkningen om offentlighedslovens revision (nr. 857/1978), hvori udvalget side 333 ff. bl.a. anfører, at en betalingsordning bør opretholdes også efter offentlighedslovens revision. Udvalget foreslår, at fastsættelsen af gebyret for udlevering af fotokopier bør tage sit udgangspunkt i de direkte forbundne omkostninger ved at fremstille sådanne kopier. På den baggrund foreslår udvalget bl.a., at betalingen for de efterfølgende kopier nedsættes fra 5 til 1 kr.

Justitsministeriet er indstillet på at tage spørgsmålet om betaling for kopier op i forbindelse med revisionen af offentlighedsloven.

Justitsministeriet finder imidlertid ikke, at de nugældende betalingsregler i praksis kan antages at være en hindring for, at personer kan få aktindsigt efter offentlighedsloven.

Spm. nr. S 127

Til *boligministeren* (29/10 82) af:

Pelle Voigt (SF):

»Mener ministeren, at det er acceptabelt og lovligt, såfremt et almennyttigt boligselskab til finansieringen af et ejerboligbyggeri bruger selskabets tabs- og vindingskonto, dispositionskonto og midler hidrørende fra mellemregning mellem selskabets almennyttige afdelinger?«

Besvarelse (8/11 82):

Boligministeren (Bollmann):

De midler, et boligselskab disponerer over, og som stammer fra selskabets afdelinger, er dels afdelingernes bidrag til selskabets dispositionsfond og dels afdelingernes henlæggelsesmidler.

Dispositionsfondens midler må ifølge bekendtgørelsen om almennyttig boligvirksomhed kun anvendes til imødegåelse af ekstraordinære tab ved afdelingers og datterselskabers drift og til sikring af selskabets fortsættelse. Henlæggelsesmidler må kun anvendes til de fornyelser og istandsættelser, som henlæggelsesmidlerne er beregnet til.

Derimod kan midlerne udlånes til andre formål i et vist omfang. Dispositionsfondens midler kan udlånes i det omfang, hensynet til selskabets økonomi og likviditet tillader det. Indtil 25 pct. af henlæggelsesmidler kan udlånes under forudsætning af, at udlånet ikke berører midlernes sikkerhed og likviditet.

Selskaberne kan herudover disponere over eventuelle frie midler, der ikke hidrører fra afdelingernes lejebetalinger, f.eks. overskud fra byggesagshonorarer og visse renteindtægter m.v.

I selskabernes regnskaber figurerer ikke specielle tabs- og vindingskonti, men eventuelle overskud på driften skal overføres til selskabernes byggefond.

Ved salg af afdelinger, der er opført med salg for øje, skal fortjenesten deles mellem dispositionsfond og byggefond, hvorimod eventuelle tab ikke må debiteres selskabets dispositionsfond, byggefond og ej heller afdelingernes henlæggelsesmidler, men alene skal modregnes i selskabets »frie« midler.

Spm. nr. S 128

Til *industriministeren* (1/11 82) af:

Tove Lindbo Larsen (S):

[Tove Lindbo Larsen]

»Er der sket ændringer i monopoltilsynets situation, siden loven om stop for avancer m.v. blev vedtaget?«

Begrundelse

Under folketingets behandling af forslaget oplyste ministeren, at monopoltilsynet godt kunne administrere både den permanente pris- og avancelov og den nye stoplov med den eksisterende medarbejderstab. Monopoltilsynet kunne ved at omdisponere sine arbejdsopgaver klare administrationen tilfredsstillende.

Af dagbladet Aktuelt den 1. november 1982 fremgår det dog, at det ikke vil være muligt at administrere loven effektivt med den eksisterende medarbejderstab.

Besvarelse (8/11 82):

Industriministeren (Stetter):

Jeg har fra direktøren for monopoltilsynet indhentet følgende udtalelse:

»Under behandlingen i folketinget af forslaget til den nugældende avancementstoplov opfordrede folketingets erhvervsudvalg industriministeren til at indhente en udtalelse fra mig om en vurdering af monopoltilsynets mulighed for en effektiv kontrol af lovforslagets overholdelse.

Jeg gav følgende udtalelse:

»Overholdelse af et avancementstop kan ikke sikres udelukkende ved kontrolforanstaltninger. Dette ville forudsætte opbygning af et administrationsapparat af uacceptable dimensioner. Det må forudsættes, at virksomhederne på dette – som på andre – områder loyalt medvirker til overholdelse af landets lovgivning. Erfaringer fra tidligere stoplovgivning viser, at denne forudsætning holder stik.

Der er behov for en stikprøvevis kontrol, dels for at opnå en forebyggende virkning, dels for at kunne gribe ind over for de virksomheder, som forsættligt overtræder loven.

Monopoltilsynet har ved administrationen af den senere tids midlertidige prislovgivning oparbejdet erfaringer og udarbejdet systemer, som sikrer en rimeligt effektiv kontrol.

Det er min opfattelse, at tilsynet inden for de bestående ressourcerammer kan påtage sig at udøve en tilfredsstillende kontrol med lovens overholdelse.«

Denne udtalelse er fortsat udtryk for min opfattelse, og jeg har udtalt mig i overensstemmelse hermed til dagbladet Aktuelt. De konklusioner, som dagbladet måtte drage heraf, skal jeg ikke kommentere.«

Som det fremgår heraf, er det fortsat monopoltilsynets direktørs opfattelse – en opfattelse, som jeg deler – at monopoltilsynet vil kunne administrere både den permanente pris- og monopollovgivning og den midlertidige avancementstoplov tilfredsstillende med den eksisterende medarbejderstab.

Spm. nr. S 129

Til *ministeren for skatter og afgifter* (2/11 82) af:

Hahn (CD):

»Hvornår agter ministeren at ansætte de resterende 64 toldbetjente til grænsekontrol og smuglerikontrol?«

Begrundelse

Dagligt pågribes smuglere og grænseoverløbere, men der savnes mandskab ikke mindst under sygdom og ved naturlig afgang. Samtidig svirrer rygterne i grænseegnen om afskedigelse af de sidst ansatte. Alene dette vil selvsagt – hvis der er hold i rygterne – medføre helt uholdbare forhold.

Besvarelse (9/11 82):

Ministeren for skatter og afgifter (Isi Foighel):

Jeg er opmærksom på det ønskelige i, at toldvæsenets kontrol med indsmugling af højtbeskattede varer og narkotika skærpes mest muligt. Derfor har regeringen heller ikke nogen planer om at afskedige de 40 toldbetjente, der for nogle måneder siden blev ansat til dette kontrolarbejde. På den anden side ønsker vi så vidt muligt at undgå en forøgelse af antallet af offentligt ansatte. Jeg ser derfor i øjeblikket ikke nogen mulighed for at ansætte de 64 toldbetjente, der nævnes i spørgsmålet. I mellemtiden kan vi så gøre erfaringer med hensyn til de 40. Jeg mener nemlig fortsat, at det er en vigtig samfundsinteresse, at vi har en effektiv smuglerikontrol.

Spm. nr. S 130

Til *ministeren for skatter og afgifter* (2/11 82) af:

Bernhard Baunsgaard (RV):

»Hvornår agter ministeren at fremsætte forslag til regulering af hovedaktionærernes formuebeskatning?«

Begrundelse

I forbindelse med debatten om udskrivningsloven omtalte jeg, at der stadig væk eksisterer et problem i forbindelse med formuebeskatning af hovedaktionærer.

Den forrige regering var klar over problemet og havde lovet at fremsætte forslag til løsning heraf, men nåede det ikke, førend den trådte tilbage. Af denne grund spørges, hvornår den nye minister vil fremsætte forslag til løsning af problemet.

Besvarelse (9/11 82):

Ministeren for skatter og afgifter (Isi Foighel):

Regeringen er opmærksom på, at reglerne om den formueskattepligtige værdi af unoterede aktier i visse situationer kan medføre resultater, som ikke forekommer rimelige. Spørgsmålet om en løsning af dette problem indgår i regeringens overvejelser vedrørende en hensigtsmæssig udformning af de samlede regler om formuebeskatning. Disse overvejelser kræver imidlertid omfattende tekniske og økonomiske undersøgelser, og det er derfor ikke muligt på nuværende tidspunkt at angive, hvornår et forslag til løsning af det omhandlede problem vil kunne foreligge.

Spm. nr. S 131

Til *justitsministeren* (2/11 82) af:

Bernhard Baunsgaard (RV):

»Vil ministeren tage skridt til at påbyde det nødvendige sikkerhedsudstyr i biler?«

Begrundelse

Ved omlægningen af bilafgiften i foråret blev en afgift pålagt dele af det sikkerhedsudstyr, der hidtil havde været fritaget herfor. Derved har der været tendens til at stryge dele af det sikkerhedsudstyr, der ikke er påbudt. Da mindre brug af sikkerhedsudstyr

ikke var sigtet med afgiftsømlæggelsen, er dette grunden til spørgsmålet.

Besvarelse (11/11 82):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Efter de gældende bestemmelser om køretøjers indretning og udstyr skal nye person- og varebiler være forsynet med sikkerhedsseleler på forsædet. Endvidere skal der i nye personbiler være sikkerhedsseleforankringer ved bagsædet.

I de nævnte henseender vil der således ikke ske ændringer. Justitsministeriet er ikke i besiddelse af oplysninger om, hvorvidt ændringen i afgiftslovgivningen har medført, at nye biler i mindre udstrækning er forsynet med andre former for sikkerhedsudstyr.

Justitsministeriet vil i forbindelse med den løbende revision af reglerne om køretøjers indretning og udstyr være opmærksom på udviklingen på dette område og overveje, om der på grundlag af en færdselssikkerhedsmæssig vurdering bør fastsættes regler om obligatorisk montering af yderligere sikkerhedsudstyr.

Spm. nr. S 132

Til *justitsministeren* (2/11 82) af:

Glistrup (FP):

»Hvad kan der røbes om tavshedspligtudvalget?«

Begrundelse

I 1979 nedsatte den daværende justitsminister et udvalg, der skulle udforme regler, så det alt for vidtstrakte hemmelighedskræmmeri i den offentlige forvaltning kan blive afskaffet.

Dette udvalg har i den grad arbejdet i tavshed, at det er svært for udenforstående at danne sig noget samlet overblik over, hvad det i grunden bliver til med det pågældende arbejde. Ved nærværende spørgsmål søges flest mulige flige løftet fra dette tavshedstæppe. I svaret vil forhåbentlig blive oplyst, hvornår offentligheden får kendskab til resultatet af udvalgets overvejelser – eventuelt i form af en delbetænkning – og i hvilke retninger det hidtidige arbejde måtte have udmøntet sig.

Besvarelse (11/11 82):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Justitsministeriets udvalg om tavshedspligt blev nedsat i 1979 og fik til opgave at foretage en samlet gennemgang og vurdering af straffelovens og særlovgivningens regler om tavshedspligt, herunder i lyset af de synspunkter, der blev fremdraget i forbindelse med folketingets behandling af registerlovgivningen. I udvalgets kommissorium anføres det bl.a., at udvalget bør være opmærksom på det ønskelige i, at der opnås en i lovteknisk henseende mere tilfredsstillende regulering af tavshedspligten.

Udvalgets formand, professor, dr. jur. Carl Aage Nørgaard, har over for justitsministeriet oplyst, at udvalget forventes at afgive betænkning i løbet af 1983. Der vil ikke blive afgivet delbetænkning.

Spm. nr. S 133

Til *undervisningsministeren* (2/11 82) af:

Glistrup (FP):

»Hvilke muligheder er der for offentlige besparelser på censorkontiene?«

Begrundelse

I jagten på offentlige besparelser må selv sagt alle offentlige udgifter analyseres nøje. For så vidt angår de statslige censorudgifter har fremskridtspartiet til stadighed stillet finanslovsændringsforslag i så henseende, men også de kommunale kasser betaler jo censorudgifter.

Ved nærværende søges belyst for det første, hvor store de samlede offentlige udgifter er på området, og for det andet en analyse deraf, så man kan finde frem til, hvad der kan spares, hvis man for eksempel

- reducerede satserne for time- og dagpenge,
- ydede en fast godtgørelse for hotelophold,
- i videst muligt omfang holdt censorvirksomheden inden for samme geografiske område, så rejsetiden mellem bopæl og det fremmede sted aldrig bliver over 1 time,
- alene godtgjorde billetudgifter for rejse på 2. klasse og ikke – som tilfældet ofte nu er – på 1. klasse og
- reducerede antallet af mundtlige eksami-

ner med fjerncensur.

Besvarelse (10/11 82):

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Af begrundelsen fremgår, at det for det første ønskes oplyst, hvor store de samlede offentlige udgifter er på området.

Jeg kan i denne anledning oplyse, at der på forslag til finanslov for 1983 er søgt følgende beløb til formålet:

	mill.kr.
Folkeskolen (inkl. folkeskolens prøver på enkeltfagskurser og efterskoler) ..	16,4
Gymnasier m.v.	24,0
Erhvervsuddannelserne m.v.	21,7
Seminarier m.v.	10,7
Videregående uddannelser	39,5
I alt	112,3

Det fremgår endvidere af begrundelsen, at der ønskes en analyse af sparemulighederne ved bl.a. at reducere satserne for time- og dagpenge, hotelophold, rejseudgifter og ved at nedsætte antallet af mundtlige eksaminer med »fjerncensorer«.

Selv om en sådan analyse efter den gængse opfattelse falder uden for spørgsmål i henhold til forretningsordenens § 20 – og derfor må rejses i uddannelsesudvalget – kan jeg oplyse, at der i det store og hele er tale om aftalestof for offentligt ansatte, der ikke kan ændres ensidigt fra statens side uden lovgivning.

Jeg kan tilføje, at jeg er opmærksom på eventuelle sparemuligheder, der dog er begrænset af, at tidligere regeringer allerede har gennemført væsentlige besparelser på området.

Spm. nr. S 134

Til *boligministeren* (2/11 82) af:

Pelle Voigt (SF):

»Ministeren bedes redegøre for, hvilke planer der findes for LABs byggeselskabs rekonstruktion.«

Begrundelse

Gennem længere tid har der hersket stor usikkerhed om, hvorvidt LABs byggeselskab kan videreføres, og hvorvidt dette vil betyde

[Pelle Voigt]

tab for lejerne. På denne baggrund må det være rimeligt, at offentligheden og derigennem lejerne kan få indblik i, hvilke konkrete tiltag der er taget, og hvilke intentioner der ligger fremtidigt med LABs byggeselskab, og om der indgår planer om offentlig støtte til selskabet eller til afdelingerne.

Besvarelse (9/11 82):

Boligministeren (Bollmann):

LABs byggeselskab, der er et almennyttigt boligselskab, er trådt i betalingsstandsning pr. 1. juli 1982. Årsagen hertil er, at selskabet har anvendt meget betydelige midler tilhørende selskabets almennyttige afdelinger til at finansiere en ombygning af ejendommen Fredensgade 3-7 i København. Det har imidlertid ikke været muligt at færdiggøre ombygningen, og de investerede midler må i det væsentligste anses for tabt. Moderniseringen har kostet ca. 20 mill. kr., hvoraf ca. 10 mill. kr. er fremskaffet ved overførsel af midler fra selskabets almennyttige afdelinger. Samtidig med betalingsstandsningen har selskabets ledelse undersøgt mulighederne for at videreføre selskabet.

Selskabet har med henblik på en rekonstruktion ansøgt om offentlig støtte dels i henhold til saneringsloven, dels efter reglerne om støtte til indretning af ungdomsboliger i bestående ejendomme og endelig efter reglerne om afhjælpning af byggeskader i almennyttigt byggeri. Selskabet tilsigtede med en sådan offentlig støtte at opnå, at de midler, der var anvendt til moderniseringen af Fredensgade-ejendommen, skulle kunne tilbageføres til LABs byggeselskab og dets almennyttige afdelinger.

Boligstyrelsen har over for selskabet tilkendegivet, at der i princippet vil være mulighed for at bringe saneringslovens bestemmelser i anvendelse til færdiggørelse af ombygningen af ejendommen under særlige økonomiske forudsætninger, som er nøje præciseret over for selskabet, og under forudsætning af, at Københavns kommune ønsker at medvirke hertil. Denne løsning vil dog ikke kunne løse problemet med de allerede tabte midler. De øvrige støttemuligheder vil ikke kunne anvendes, dels fordi ejendommens værdi ligger meget væsentligt under de beløb, der er anvendt til moderniseringen,

dels fordi lovgivningen ikke giver mulighed for at imødekomme selskabets ansøgning.

LAB har herefter søgt at foretage en rekonstruktion uden tilførsel af offentlige midler, men heller ikke dette er lykkedes.

Det må på grundlag af de oplysninger, der foreligger på nuværende tidspunkt, antages, at selskabet næppe vil kunne videreføres i sin nuværende form, og når fristen for betalingsstandsningen udløber den 1. december 1982, må selskabet formentlig derfor indgive konkursbegæring. Selskabets afdeling Fredensgade er trådt i konkurs efter begæring af 24. august 1982.

Der er i sin tid ydet meget betydelig offentlig støtte til opførelsen af de almennyttige afdelinger under selskabet, og boligerne vil på længere sigt kun kunne tjene til løsning af de boligproblemer, de er beregnet på at imødegå, hvis afdelingerne bevarer deres status som almennyttigt byggeri – eventuelt i tilknytning til andre almennyttige boligselskaber.

Dette forudsætter efter min opfattelse, at afdelingerne får dækket de tab, de har lidt ved byggeselskabets engagement i ombygningen af ejendommen i Fredensgade. Det drejer sig i første omgang om midler, der er nødvendige til betaling af afdelingernes gæld (f.eks. terminsydelser og håndværkerregninger) samt på længere sigt en dækning af de behov, der løbende kan opstå for de afdelinger, der har mistet deres opsparing.

Det overvejes for tiden i boligministeriet at lade staten træde ind med den nødvendige kapitaltilførsel, mod at statskassen samtidig indtræder som berettiget efter de fordringer, som afdelingerne måtte have på indtægter i LABs byggeselskab, herunder eventuelle forsikringsindbetalinger eller krav som følge af ansvarspådragende adfærd hos administrator eller bestyrelse.

Med henblik på at finde en løsning på problemerne er det min hensigt snarest at tage en drøftelse om selskabets forhold med den tilsynsførende advokat med betalingsstandsningsboet og med selskabets bestyrelse.

Spm. nr. S 136

Til *miljøministeren* (2/11 82) af:

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

[Elisabeth Bruun Olesen]

»Kan ministeren – med henblik på en re- vurdering – bekræfte, at miljøstyrelsens op- hævelse af indsigelse over for lokalplanen for grunden mellem de to særligt forurenen- de virksomheder Dumex og Sadolin Maleva- rer er sket på et sagligt forkert grundlag?»

Begrundelse

Den tidligere miljøminister har på et spørgsmål nr. 846 fra Mikael Waldorff 10. juni 1982 (Folketingstidende sp. 9473) oplyst, at miljøstyrelsen på grundlag af kommunens oplysninger ophævede sin indsigelse mod boligbyggeri på grunden mellem de to særligt forurenende virksomheder Dumex og Sado- lin Malevarer.

Det forekom på det tidspunkt uforklarligt, hvilke oplysninger der kunne være tale om, da der før som nu »er enighed mellem magi- stratens 5. afdeling og miljøstyrelsen om, at gennemførelse af det omhandlede lokalplan- forslag er betænkeligt alene ud fra en forure- ningsmæssig vurdering« (citater af skr. fra MS til 5. afd. af 6. august 1982).

På et møde 8. juli 1982 mellem miljøstyrel- sen og repræsentanter for magistratens 5. afdeling blev det imidlertid klart, at de my- stiske oplysninger stammede fra et brev fra overborgmesterens afdeling dateret 22. juni 1981 – et brev, som hverken 5. afdeling eller byplan- og trafikafdelingen tidligere var gjort bekendt med. På mødet bekræftede miljøsty- relsens direktør, at det specielt var dette brev, som havde ført til ophævelse af indsi- gelsen. I brevet står bl.a.: »Da forholdene for så vidt angår Dumex nu anses for tilfredsstil- lende...«, mens 5. afdeling 22. juni 1982 skr- iver til miljøstyrelsen: »Magistratens 5. afde- ling har, som det fremgår af sagen, hele tiden næret betænkelighed ved gennemførelsen af lokalplanforslaget på grund af risiko for jævnlige gener fra de to virksomheder for de nye boliger. På denne baggrund må magi- stratens 5. afdeling fortsat anbefale, at lokal- planforslaget ikke vedtages.«

Men hvorfor vælger miljøstyrelsen at læg- ge større vægt på brevet fra overborgmeste- rens afdeling end på udtalelserne fra Køben- havns kommunes miljømyndighed, og hvor- dan kan miljøstyrelsen give grønt lys for bo- ligbyggeri, samtidig med at den erklærer sig enig med den kommunale myndigheds vur- dering?

Besvarelse (9/11 82):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg har forelagt spørgsmålet for miljøsty- relsen, der har udtalt følgende, hvortil jeg kan henvise:

»Indledningsvis kan der henvises til den tidligere miljøministers svar af 21. juni 1982 på spørgsmål nr. 846, stillet af M. Waldorff (VS).

Det fremgår heraf, at miljøstyrelsen har lagt vægt på de oplysninger, som Køben- havns kommune under sagens behandling er fremkommet med.

Det forhold, at magistratens 5. afdeling efterfølgende har givet udtryk for en anden opfattelse, har miljøstyrelsen ikke kunnet inddrage i sagsbehandlingen, idet kommu- nens skrivelse af 22. juni 1981 ikke samtidig er tilbagekaldt.

Da miljøstyrelsen således i overensstem- melse med almindelig praksis har lagt kom- munens oplysninger til grund for sin sagsbe- handling, er der således ikke tale om at miljøstyrelsens ophævelse af indsigelsen overfor lokalplanforslaget er sket på et sag- ligt forkert grundlag.«

Spm. nr. S 138

Til *industriministeren* (3/11 82) af:

Barsøe-Carnfeldt (UP):

»Finder ministeren det hensigtsmæssigt, at der ydes statsstøtte til udviklingsprojekter som helhed, når der ikke samtidig ydes stats- støtte til markedsførings- og salgssiden på de enkelte projekter?»

Begrundelse

Den nuværende form for støtte, som fin- der sted i forbindelse med udviklingsprojek- ter, kan i mange tilfælde være utilstrækkelig, idet man synes at overse den afgørende vigtige afsætning af produkterne som et naturligt forudsættende og sammenhængende element i en total udviklingsopgave.

Det er mindst lige så vigtigt – og vanske- ligt – at sælge et projekt som at udvikle det. Af en eller anden grund er statens støtteord- ninger til virksomhedernes afsætningsled op- bygget usammenhængende.

Eksportkonsulentordningen og udstillings- ordningen virker salgsmæssigt indirekte og

[Barsøe-Carnfeldt]

kan kun bruges i branchesamarbejde med andre virksomheder.

Sporadisk hjælp fra TI og TIC omfatter kun den teoretiske side af afsætningsleddet.

En virksomhed vil være bedre tjent med at kunne opnå statsstøtte (lån og tilskud) til sit eget dokumenterede markedsførings/salgsbudget.

Besvarelse (11/11 82):

Industriministeren (Stetter):

Den støtte, der fra statens side ydes til danske virksomheders salgs- og markedsføringsaktiviteter, er stort set koncentreret om eksporten, hvor de offentlige støtteordninger, som de virker navnlig gennem udenrigsministeriets handelsafdeling og Danmarks erhvervsfonds eksportfremmeordninger, er velkendte og stærkt benyttede af den eksporterende del af erhvervslivet.

Derimod er det rigtigt, at der ikke i erhvervsfremmeordningerne i øvrigt er indbygget mulighed for at yde støtte også til selve markedsføringsindsatsen. Her kommer vel navnlig ordningerne om udviklingskontrakter og produktudvikling, der administreres i Teknologirådets regie, ind i billedet. Støttetilstanden her vil ofte standse netop ved dette punkt i produktudviklingskæden.

Jeg medgiver gerne, at ud fra en virksomhedsbetragtning er markedsføringen en integreret og nødvendig del af hele formålet med et udviklingsprojekt. Når markedsføringen alligevel ikke er taget med under disse støtteordninger, beror det på flere forhold. Det vil således nok være vanskeligt for disse funktioners vedkommende som basis for en statslig støtte at vurdere karakteren og omfanget af den rimelige og nødvendige indsats. Hertil kommer, at staten med en støtte til selve markedsføringen lettere kan blive part i konkurrencen mellem virksomhederne. Endelig kan direkte tilskud til enkeltvirksomheders markedsføring give problemer med hensyn til vore internationale forpligtelser. Det er altså af disse grunde ikke fundet rigtigt at inddrage støtte til selve markedsføringen i disse erhvervsfremmeordninger.

Jeg skal i de kommende måneder i samråd med det industripolitiske kontaktsudvalg og de organer, der administrerer disse erhvervsfremmeordninger, gennemgå deres virkeområde og effektivitet, og jeg skal herved erin-

dre mig det i dag rejste spørgsmål, så det kan indgå i overvejelserne om eventuelle tilpasninger og ændringer.

Spm. nr. S 139

Til *ministeren for offentlige arbejder (3/11 82)* af:

Barsøe-Carnfeldt (UP):

»Vil ministeren oplyse, ud fra hvilke kriterier postvæsenets oprettelse af egne reparationsværksteder for egne køretøjer finder sted, herunder om der foreligger relevante økonomiske analyser vedrørende anlæg, drift og kapitalomkostninger, der sammenlignet med benyttelsen af etablerede private reparationsværksteder dokumenterer en forskel, der berettiger en iværksættelse af postvæsenets forehavende?«

Begrundelse

Af en artikel fra Børsen den 26. oktober 1982 fremgår det, at postvæsenet ønsker oprettelse af egne reparationsværksteder for deres køretøjer.

I en tid, hvor dansk erhvervsliv af mange grunde er belastet, synes det urimeligt, at det offentlige opretter aktiviteter i direkte konkurrence med etablerede virksomheder.

Hertil kommer, at der næppe kan gives eksempler på, at det offentlige kan udføre reparationsarbejder bedre, billigere og hurtigere end private virksomheder.

Besvarelse (10/11 82):

Ministeren for offentlige arbejder (Bollmann, fg.):

Post- og telegrafvæsenet råder over en automobilmilpark på ca. 5500 enheder, der i meget stor udstrækning repareres og vedligeholdes af private autoreparatører, og kun ved enkelte store postkontorer er der etableret mindre autoværksteder eller autoserviceværksteder, hvoraf det sidste er etableret i 1976. Ud over at enkelte serviceværksteder flytter til andre og bedre lokaliteter i forbindelse med nye posthusbyggerier, er der ikke og foreligger der i øjeblikket ingen planer om oprettelse af nye autoværksteder.

Motiveringen for værkstederne, der især etableredes i perioden 1960–1976, var post- og telegrafvæsenets vanskeligheder med at få

[Ministeren for offentlige arbejder]

repareret og vedligeholdt vognparken i de større byer uden lange ventetider. På nær ét værksted i København er de derfor heller ikke baseret på egentlig reparationsvirksomhed, men i højere grad på at kunne træde til i forbindelse med akutte problemer som f.eks. startbesvær om vinteren, havarier o.lign. Erfaringsmæssigt kan det være vanskeligt at få kontakt med en autoreparatør i de tidlige morgentimer eller om aftenen uden for normal arbejdstid – altså på de tidspunkter, hvor P&T har størst kørselsaktivitet.

Derudover varetager værkstederne kvalitetskontrol med private autoreparatørers arbejde for både at bedømme reparationsomfang og -kvalitet. Værkstederne medvirker også på denne måde til en økonomisk forsvarlig drift af automobilparken. Hertil kommer, at der visse steder varetages tilsyn af posttekniske anlæg og andet materiel.

Til illustration kan nævnes, at hvor det svenske postvæsen gennemsnitlig har en reservevogn for hvert 7. automobil, regner P&T med et reserveautomobil for hvert 20., hvilket bl.a. tilskrives muligheden for hurtig hjælp i tilfælde af startproblemer m.v.

Det kan endvidere oplyses, at post- og telegrafvæsenet i foråret 1982 har påbegyndt og fortsat er i gang med detaljerede driftsøkonomiske undersøgelser af autoserviceværkstederne med henblik på en nærmere og aktuel vurdering af deres driftsøkonomi.

Spm. nr. S 140

Til *ministeren for offentlige arbejder* (3/11 82) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Hvad har ministeren tænkt sig at bruge rapporten, udarbejdet af Institut for Anvendt Psykologi, om ansættelse af postarbejdere i postterminalen til, og hvad har rapporten kostet skatteyderne?«

Begrundelse

Rapporten, der omhandler ansættelse og jobanalyse af postbude og postarbejdere i Københavns postterminal, vil, hvis den skal bruges, medføre en ny praksis ved ansættelse inden for staten forstået således, at de, der antages, skal have et lavere intelligensniveau end andre arbejdere i dette land.

Tilsyneladende tror instituttet, at de på denne måde kan hindre problemer på postterminalen.

Besvarelse (8/11 82):

Ministeren for offentlige arbejder (Bollmann, fg.):

Blandt de mange foranstaltninger, som er truffet for at få Københavns postterminal til at fungere tilfredsstillende, indgår også undersøgelser af, i hvilket omfang der ved nyantagelser kan opnås sammenfald mellem på den ene side arbejdets vilkår og muligheder og på den anden side ansøgernes interesser, evner og anlæg. Sådant sammenfald kan medvirke til, at de, der ansættes, bliver tilfredse med arbejdet, og til, at kvaliteten af det udførte arbejde bliver tilfredsstillende.

Generaldirektoratet for post- og telegrafvæsenet har derfor med henblik på overvejelser om ændring af antagelsesproceduren bedt Institut for Anvendt Psykologi om at udarbejde en jobanalyse vedrørende jobbet som postbud og postarbejder i Københavns postterminal med henblik på at få afdækket, hvilke typer af krav der er relevante i forbindelse med udførelse af arbejdet for postbude og postarbejdere i Københavns postterminal.

Rapporten er udarbejdet på grundlag af firmaets samtaler med ledelse og medarbejdere i postterminalen, selvstudier i postterminalen samt andre undersøgelser. Den har kostet 25.000 kr. + moms.

I rapporten stilles på baggrund af en analyse af de indsamlede oplysninger forslag om udvælgelseskriterier for postbude og postarbejdere, som ønsker at arbejde i Københavns postterminal.

Det forventes, at anvendelsen af en ny og forbedret antagelsesprøve kan medføre, at personaleomsætningen blandt postbude og postarbejdere i Københavns postterminal, der er på 15–25 pct. om året, kan nedbringes væsentligt.

Rapporten blev for nogle dage siden tilsendt postterminalens samarbejdsudvalg, for at der på baggrund af dettes drøftelser samt efterfølgende drøftelser med fagorganisationerne ville kunne tages stilling til, hvad der eventuelt videre skal foretages.

Generaldirektoratet har imidlertid oplyst at det på baggrund af visse misforståelser om rapportens sigte har sat sagen i bero på prin-

[Ministeren for offentlige arbejder]

ciipelle overvejelser, således at rekrutteringen indtil videre finder sted efter hidtidig praksis.

Spm. nr. S 141

Til statsministeren (3/11 82) af:

Glistrup (FP):

»Hvor meget kan og vil den nye regering spare på ministerbilerne?«

Begrundelse

Spørgsmålet om, hvor meget der kan spares på ministerbilerne, er identisk med, hvad disse Mercedes'er o.lign. koster. Altså afskrivning, forrentning, brændstof, reparationer, chaufførlønninger inkl. alle tillæg, vikar- og ferieafløserbetalinger osv. osv.

Spørgsmålet om, hvad regeringen vil spare, er ikke dækket af ræve-rønnebær-legenden. Når fremskridtspartiet bliver eneregende, afskaffes nemlig ministerbilordningen. Ministre har bedst af at være i kontakt med befolkningen og derfor rejse i bus og tog, når de skal fra det ene sted til det andet. Har de endelig skæppetvilt, har Danmark et hyrevognserhverv, der tørster efter flere kunder på grund af regeringens politik med at hugge de overskudspenge, almindelige mennesker ellers vil have til for eksempel taxakørsel.

At ministre så skattesnyder med deres ministerbilforbrug – jfr. bl.a. FREMSKRIDT 1982 nr. 4, side 7, og Folketingstidende 1979/80, 2. samling, spalte 2613–14 – gør selvsagt ikke sagen bedre.

Besvarelse (8/11 82):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Regeringen har ingen planer om at ændre de hidtidige regler om ministres anvendelse af ministerbiler, som forudsætter, at bilerne kun bliver benyttet i det nødvendige omfang.

Spm. nr. S 143

Til ministeren for Grønland (3/11 82) af:

Margrete Auken (SF):

»Vil Danmark i årene 1983, 1984 og 1985 fortsat give Norge 200 vågehvaler af den undtagelseskvote på 444 vågehvaler, som er tildelt Grønland?«

Begrundelse

På Den internationale Hvalfangstkommission (IWC) møde i juli i år blev der med mere end $\frac{3}{4}$ flertal vedtaget en afvikling af den kommercielle hvalfangst (moratorium) over 3 år, således at alle fangstkvoter i 1986 står på nul.

Tidligere har kvoterne på finhval og vågehval været tildelt Danmark (Grønland) som kommercielle fangstkvoter, men i år blev disse kvoter i lighed med kvoterne på pukkelhval efter dansk anmodning tildelt Danmark som undtagelseskvote.

Det vil derfor være yderst betænkeligt, hvis Danmark fortsat giver ud af en kvote, som nu er tildelt som undtagelseskvote, og som vil komme til at indgå i Norges kommercielle hvalfangst – en hvalfangst, det på IWC-mødet i år er blevet besluttet at stoppe.

Besvarelse (9/11 82):

Ministeren for Grønland (Tom Høyem):

Spørgsmålet indeholder nogle præmisser, der ikke er korrekte.

Den internationale Hvalfangstkommission (IWC) har ikke »tildelt Danmark (Grønland) en undtagelseskvote på 444 vågehvaler« på årsmødet i 1982. For det første tildeler IWC ikke kvoter til enkelte lande – IWC bruger ordet »kvote« som udtryk for den samlede tilladte fangstmængde på en bestand. For det andet er kvoten på 444 vågehvaler ved Vestgrønland ikke en undtagelseskvote, der ligesom pukkelhvalkvoten kun må benyttes til subsistensfangst. Det blev fastslået, at kvoten kan benyttes til subsistensfangst, men kommerciel fangst er ikke udelukket. Dette fremgår af en fodnote til den tabel, som er indeholdt i IWCs ændrede vedtægter.

Danmark har i de seneste år tilladt en norsk fangst på 75 vågehvaler af den omtalte bestand ved Vestgrønland. Desuden har man tilladt en norsk fangst på 120 vågehvaler ved Østgrønland af en anden bestand. Om det samme vil blive tilfældet i 1983, 1984 og 1985, vil bl.a. afhænge af forhandlinger med Grønlands hjemmestyre og med Norge. For så vidt angår 1984 og 1985 kan tillige størrelsen af kvoterne, som vil kunne ændres af IWC, være af betydning.

Spm. nr. S 144

Til ministeren for Grønland (3/11 82) af:

Margrete Auken (SF):

»Af hvilken årsag har Danmark endnu ikke forelagt Den internationale Hvalfangstkommission (IWC) en rapport om Danmarks kvoteoverskridelser i 1979?«

Begrundelse

På IWC-mødet i juli blev Danmark af kommissionen stærkt kritiseret for endnu ikke trods gentagne opfordringer at have afleveret en rapport over de kvoteoverskridelser, Danmark har begået i 1979.

Det drejer sig om overskridelse af undtagelseskvoten på pukkelhvaler til Grønland og overskridelse af nulkvoten på finhvaler i området omkring Færøerne.

Besvarelse (9/11 82):

Ministeren for Grønland (Tom Høyem):

Spørgsmålet indeholder nogle præmisser, der ikke er korrekte.

Den omtalte rapport er sendt til Den internationale Hvalfangstkommission den 19. august 1982.

Spm. nr. S 145

Til *ministeren for Grønland (3/11 82)* af:

Margrete Auken (SF):

»Af hvilken årsag stemte Danmark for en kvote på 450 kaskelothvaler, som blev tildelt Japan, og hvorved man støttede ophævelsen af den fredning af kaskelothvalerne, som Den internationale Hvalfangstkommission med Danmarks støtte vedtog i 1981?«

Begrundelse

På sidste års møde i Den internationale Hvalfangstkommission (IWC) vedtog man en nulkvote på fangst af alle kaskelothvaler. Man blev dog for at imødekomme eventuelle japanske protester enig om at sætte en midlertidig nulkvote på bestanden af kaskelothvaler i det nordvestlige Stillehav ud for Japan. Nulkvoten skulle så endeligt fastsættes på et specialmøde i marts 1982.

På specialmødet kom man dog ikke til nogen endelig afgørelse, idet der var stor uenighed blandt videnskabsmændene. Man besluttede derfor at udskyde afgørelsen til det ordinære IWC-møde i år i håb om bedre og mere overensstemmende videnskabelige be-

regninger. På det ordinære IWC-møde var der dog stadig stor uenighed om kaskelothvalbestandenes tilstand, men Norge foreslog en kvote på 450 kaskelothvaler til Japan. Forslaget blev vedtaget med stemmerne 14 for, 3 imod og 15, der undlod at stemme.

Danmark stemte for tildelingen af de 450 kaskelothvaler til Japan, og dette kan virke ret betænkeligt, når Danmark officielt har en fredningsvenlig holdning.

Besvarelse (9/11 82):

Ministeren for Grønland (Tom Høyem):

Spørgsmålet indeholder nogle præmisser, der ikke er korrekte.

Det er ikke rigtigt, at Den internationale Hvalfangstkommission (IWC) fastsatte 0-kvoter for alle bestande af kaskelothvaler i 1981. Med hensyn til den mest omdiskuterede bestand, bestanden i den vestlige del af Det nordlige Stillehav, blev det vedtaget, at kvoter skulle fastsættes af IWC efter årlige eller særlige møder i IWCs videnskabelige komité. Det blev ikke i 1981 vedtaget, som spørgeren anfører, at kvoten for denne bestand skulle fastsættes til 0 i 1982.

På IWCs årsmøde i juli 1982 stemte Danmark sammen med bl.a. UK og USA for et kompromisforslag om en kvote for 1982 på 450 og en kvote for 1983 på 400. Forslaget blev vedtaget og betød en halvering i forhold til kvoten for 1981 på 890.

Spm. nr. S 146

Til *justitsministeren (4/11 82)* af:

Stavad (S):

»Hvilke initiativer agter ministeren at tage for at sikre, at udbedringer af skader på justitsministeriets bygninger sker uden unødige forsinkelser?«

Begrundelse

I henhold til en artikel i Fjerritslev Avis af 5. oktober 1982 er det oplyst, at meget store skader på justitsministeriets bygning tinghuset i Fjerritslev efter novemberstormen i 1981 endnu ikke er udbedrede.

Det synes helt urimeligt, at det forhold, at staten er »selvforsikrende«, kan resultere i en så langsommelig sagsbehandling med yderligere omkostninger og store gener for de ansatte til følge.

Besvarelse (10/11 82):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

I tilfælde af f.eks. stormskade eller brandskade på justitsministeriets bygninger iværk-sættes omgående de nødvendige foranstaltninger til imødegåelse af yderligere skader. Den enkelte bygnings lokale administrator, som regel dommeren eller politimesteren, sørger herfor. Justitsministeriets tilsynsførende arkitektkontor og rådgivende ingeniørfirma modtager underretning om det skete og udarbejder efter at have undersøgt skaderne de nødvendige tegninger, udbudsbetingelser m.v. til brug for istandsættelsesarbejderne. Dette materiale er som hovedregel et nødvendigt grundlag for håndværkernes tilbud på arbejdet.

Såfremt udbedring af den indtrufne skade forudsætter løsning af omfattende konstruktionsmæssige problemer i den pågældende bygning, er de rådgivende teknikeres arbejde ofte kompliceret og tidkrævende. Arbejderne vil altid blive igangsat, så snart de nødvendige tekniske undersøgelser m.v. er foretaget.

Spm. nr. S 147

Til *justitsministeren* (4/11 82) af:

Stavad (S):

»Hvor meget udgør merudgifterne til reparation af tinghuset i Fjerritslev som følge af justitsministeriets langsommelige sagsbehandling, og har en langsommelig sagsbehandling af eventuelle andre skader på justitsministeriets bygninger i forbindelse med novemberstormen i 1981 medført merudgifter til reparationsarbejde?«

Begrundelse

I forbindelse med novemberstormen i 1981 opstod der meget store skader på justitsministeriets bygning tinghuset i Fjerritslev. I henhold til en artikel i Fjerritslev Avis af 5. oktober 1982 er skaderne endnu ikke udbedrede. Af artiklen fremgår: »Lofter er blevet tæret af vand, og skaderne er blevet større i den tid, der er gået.« Endvidere fremgår: »Fordi det har taget så lang tid, bliver det meget dyrere, end det ville være blevet ved en reparation straks efter stormen.«

Jeg er fuldt ud opmærksom på, at sager af den nævnte karakter normalt ikke passerer ministerens skrivebord, men sagsforløbet

taget i betragtning har jeg anset det for rimeligt at ulejlige ministeren med spørgsmålet.

Besvarelse (11/11 82):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

I november 1981 indtraf stormskade på Fjerritslev dommergård, idet bl.a. taget blev beskadiget af en nedfalden gavl. Nødvendig tildækning af taget m.v. blev straks foretaget, og justitsministeriets tilsynsførende arkitekt iværksatte en midlertidig tætning af taget. Ved en nærmere undersøgelse af bygningen viste det sig, at i alt tre gavle samt taget på såvel hovedbygningen som dommergårdens tårn var beskadiget.

På grund af nogle meget specielle og karakteristiske gavlopbygninger har det været nødvendigt nøje at overveje forskellige genopbygningsmuligheder af gavlene, hvis de skulle komme til at fremstå blot nogenlunde som forud for stormskaderne. Som ved andre arbejder af tilsvarende karakter har det derefter været nødvendigt i overensstemmelse med sædvanlige retningslinier at lade udarbejde et detaljeret udbudsmateriale som grundlag for indhentelse af konkurrerende tilbud på arbejdets udførelse.

Arbejdet er for nylig tilladt igangsat, og der er efter justitsministeriets opfattelse ikke tale om, at der efter den indtrufne stormskade er opstået yderligere skader på dommergården med forøgede istandsættelsesudgifter til følge.

Spm. nr. S 150

Til *forsvarsministeren* (4/11 82) af:

Pelle Voigt (SF):

»Vil ministeren oplyse, hvad de samlede omkostninger bliver ved forsvarets integrerede kommunikationssystem (FIKS), når og hvis systemet bliver operationsklart?«

Besvarelse (15/11 82):

Forsvarsministeren (Hans Engell):

Finansudvalget har ved følgende aktstykker givet sin tilslutning til anskaffelse af forsvarets integrerede kommunikationssystem (FIKS):

Nr. 460 af 31. maj 1978	67,5 mill. kr. (prisniveau april 1977)
Nr. 193 af 16. januar 1980	11,7 mill. kr. (prisniveau april 1979)

[Forsvarsministeren]

Nr. 281 af 28. april 1982 5,0 mill. kr.
(prisniveau januar 1981).

Projektet er afleveret fra leverandøren pr. 1. november 1982, og de samlede omkostninger andrager i alt ca. 123 mill. kr. i løbende priser.

Projektet pris- og lønreguleres efter gældende regler, og der forventes ikke nogen overskridelse af de givne bevillinger i de forudsatte prisniveauer.

Spm. nr. S 151

Til statsministeren (4/11 82) af:

Bernhard Baunsgaard (RV):

»Kan statsministeren give eksempler på, at toneangivende embedsmænd i centraladministrationen ikke positivt medvirker i regeringens arbejde?«

Begrundelse

Folketingsmedlem Anders Poulsen har i en tale i Struer bl.a. sagt, »at igennem mange års socialdemokratisk administration af landet er der i centraladministrationen opvokset en generation af toneangivende embedsmænd, der alle har det til fælles, at de har partibogen i orden. Man kan ikke regne med deres positive medvirken i bestræbelserne for at decentralisere og afbureaukratisere landets administration.« (Politiken 4. november 1982).

Såfremt sådanne eksempler ikke kan gives, må Anders Poulsens bemærkninger være udtryk for et ønske om berufsverbot.

Besvarelse (9/11 82):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Der foreligger ikke for mig nogen oplysning om, at embedsmænd i centraladministrationen har undladt at medvirke positivt i regeringens arbejde.

Spm. nr. S 153

Til statsministeren (5/11 82) af:

Wilhelm (VS):

»Vil statsministeren give en fortegnelse over de to ugentlige glade nyheder, som han lovede befolkningen efter det første kabinetsmøde i den nye regering?«

Begrundelse

Størsteparten af befolkningen har næppe mærket andet end ulykker fra denne regering. Da de bebudede »glade nyheder« efterhånden må løbe op i en snes stykker, skulle det være muligt at danne sig et indtryk af, hvad statsministeren lægger i det begreb.

Besvarelse (9/11 82):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Regeringen har i den første tid efter sin tiltrædelse koncentreret sig om at gennemføre en lovgivning, som er nødvendig for at genoprette landets økonomi. At starten af dette lykkedes ved gennemførelse af det lovprogram, der blev vedtaget af folketinget den 16. oktober 1982, og ved den begrænsning af bloktilskud til kommunerne, som senere er vedtaget, betragter jeg som en glad nyhed, selv om jeg godt er klar over, at spørgeren ikke opfatter det på samme måde.

Hvad angår det af regeringen iværksatte arbejde med en regelsanering kan jeg oplyse, at arbejdet med dette snart vil resultere i, at der gennemføres en række ændringer i og ophævelse af administrative bestemmelser. Regeringen vil således snart kunne offentliggøre flere glade nyheder.

Meddelelser fra formanden:

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Erhvervsudvalget (17/11 82):

Udtræder: Tommy Dinesen (SF)

Nyt medl.: Lilli Gyldenkilde (SF)

Arbejdsmarkedsudvalget (17/11 82):

Udtræder: Kirsten Fog Hjort (SF)

Ny stedf.: Tommy Dinesen (SF)

Kulturudvalget (17/11 82):

Udtræder: Poulsgaard (FP)

Nyt medl.: Ruth Andersen (FP)

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 18. november 1982, kl. 13.00.

[Tredje næstformand]

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den i salen opslåede dagsorden.

Mødet hævet kl. 13.40
